

جنتي سيند

ساده حيدر خيل

Ketabton.com

زه خو ځکه په سږود یمه په ځان کې
چې خبر دې له وجود یمه په ځان کې

ستا وصال مې امتیاز د پیداښت دی
بس په دې ټکي مسعود یمه په ځان کې

نیمگړتیاوې مې په گوتو نه پتېږي
پوهېدلی په کمبود یمه په ځان کې

یو صوفي بل مې ملا په چار بندو کړو
ستا د شان هسې نمود یمه په ځان کې

که بنده ساده د رب و مه نو بیا خو
زه له هر څه نه به بود یمه په ځان کې.

۱۳۹۰/۰۵/۲۰

یوولسم پېشمې / حیدرآباد / خوست

چا که ومانه پیغام د محمد (ص)
نو حاصل یې کړو انعام د محمد (ص)

خدايه! ته یې کړې په خوب کې را حضور
چې کلام مې شي کلام د محمد (ص)

که څوک غواړي چې روغ تېر شي پر صراط
گام دې کېږدي خو پر گام د محمد (ص)

دا غزل دی رهنماد هر سړي
چې مې وليکه په نام د محمد (ص)

که څوک تمه د بخشش لري ساده
نو کوي دې احترام د محمد (ص).

۱۳۸۴/۰۹/۲۷
حیدرآباد

د وسپني له زرونو آيپني جوړوم زه
د شيخ که اجازه وي ميخاني جوړوم زه

د بنکليو د مخونو مي تل کړي تلاوت
له تورو تورو سترگويي تسپي جوړوم زه

د ترو لارويو چي پرې جوړه وي دمه
د ژوند په لويه دښته کي چپني جوړوم زه

په غوږ کي يې ويلي راته پته دي انالحق
د مينې له منصوره فلسفي جوړوم زه

په زغرده خولگي غواړم له هغې ځني ساده
تر څو پورې به چل ول او پلمې جوړوم زه.

۱۳۸۴/۰۹/۰۸

حیدرآباد

د هجر لويه شپه ده اسويلى مې خولې ته راغى
خه سترې سترې كېر مه زړگى مې خولې ته راغى

چې سترگې د بنولاندې ساقې كړلې راپورته
په خوله مې گوتې كېنولې غورزى مې خولې ته راغى

د سوي زړه حالات مې وړلېرېل چې لږ خوراښي
ريبار مې رابللو خولالى مې خولې ته راغى

د بنكلو له ستمه مې فرياد كله منلو
خو كله چې ستي شومه زگروى مې خولې ته راغى

لا تېرې د خزان سپېرې سپلې نه وې ملگرو
ساده ورته حيران يمه سپرلى مې خولې ته راغى.

۱۳۸۴/۰۹/۰۸

حيدرآباد

يار مې د مينې په خبرو باندې روږدی کړمه
لکه ماشوم يې په شکرو باندې روږدی کړمه

فکر مې نه وي رانه وشي چې عادت مې نه شي
رقيب د ځان سره په غورو باندې روږدی کړمه

ټوکړی مې تشه شوه ورځم چې راته ډکه يې کړي
ډبريې بې وخته په گورگورو باندې روږدی کړمه

سپينه ويناد هر سړي په وړاندې خوند راکوي
خدای (ج) زورور په زورورو باندې روږدی کړمه

د پاکې مينې د بېلتون شيبې اوږدې وي ساده
په نيمو شپو کې يې سندرو باندې روږدی کړمه

۱۳۸۴/۰۹/۲۷

حيدرآباد

د چاله سترگونه گنا خاڅپري
د چاله سترگونه حيا خاڅپري

څه به صفت دهغي مخ کومه
شيدې خو پرېږده ترې رڼا خاڅپري

زخم د زړه مې پرون وگنله لو
لکه زړه کوټه نن بيا خاڅپري

شونډې يې سل واره ترشاتو خوږې
له نرمې ژبې يې رښتيا خاڅپري

شکر په دې ساده چې ووري پردوی
د دوی له مخه هم پرتا خاڅپري.

۱۳۸۴/۱۰/۲۰

د لوی اختلومې ورځ، حیدرآباد.

لر په خبره پوهول پکار دي
د وخت پندو ته خو غزل پکار دي

د زړونو هار دي که پکار وي نو بيا
مور ته تارونه د اور بل پکار دي

بې روحه نه يوو د لاشونو په شان
خه بدلول خود ازل پکار دي

خلک غرقېږي د پيسو په سيند کې
د خوبولو وينبول پکار دي

د يار نامه چې اخیستلی نه شو
په دې حالاتو هم ژړل پکار دي

ویره له نرخه د وتوده ساده
کنه له کلي نه وتل پکار دي

۱۳۸۴/۱۰/۲۴

حیدرآباد

گورمه هنداره کړلپچونو کي
وينم دې ننگاره کړلپچونو کي

اېخوا دېخوا تلي نه شم له ويرې نه
ناست يمه له ډاره کړلپچونو کي

زورد مزلونو مې اوبه اوبه
لرې يم له بناره کړلپچونو کي

يار د محبت د غرونو شاته دي
اورې حکه لاره کړلپچونو کي

خلاص به دې ساده له غمه نه شي بيا
پام کوه سالاره کړلپچونو کي

۱۳۸۴/۱۰/۲۷

حيدرآباد

د خان د پېژندلو وسیله ورسره نشته
د بیا ژوندي کېدلو عقیده ورسره نشته

منم چې د زرګي خونه يې تشه توره نه ده
شیطان ورسره شته خو پرېښته ورسره نشته

زاهد له ميکدي ځنې راووتو روان شو
حيران ورته په دې يمه پيال له ورسره نشته

د ژوند د اخيستلو طريقه يې ده په لاس کې
د ژوند د ورکولو طريقه ورسره نشته

په قهر د ساده په مخکې تېر شوي خورقيبه!
نصيبت دې زورور دی چې لېنده ورسره نشته

۱۳۸۴/۱۱/۱۲
حیدرآباد

دومره پوهېر مه چې نه پوهېر م
ځکه ژاړېر مه چې نه پوهېر م

په دې پوهېر مه چې نه پوهېر م
ولې غږېر مه چې نه پوهېر م

ځوانه ځوانۍ کې د بوډا غوندي يم
دې ته ځورېر مه چې نه پوهېر م

د ځان په اړه ترې پوښتنه كوم
څه له شرمېر مه چې نه پوهېر م

لا چې معلومه راته نه ده ساده
لا به سترېر مه چې نه پوهېر م

۱۳۸۴/۰۱/۱۵
حیدرآباد

ستا په سترگو کې بنکارېري د زړه کاني
ته به وايي ترې نه ښه دی د غره کاني

ما گلاب درته د ميني په نوم راوړ!
تا په لاس کې دی اخیستی په څه کاني؟

نه دوستي نه د وښمني راته پکار ده
نه زړگی له چانه غواړمه، نه کاني

گرانه ياره اجازه د بوسې راکړه
چې په مينه دې نن ښکل کړم د وره کاني

چا چې نوم د محبت دلته اخیستی
لگېدلی يې پر سرد پنځه کاني

د هجران له سخته غمه ساده ژاړم
ما خوړلی پر تېردی د ده کاني.

۱۳۸۴/۰۳/۱۱
حیدرآباد

ارمانونہ مہی ڊوبپري پھ اوبو کي
لکھ لوتھي اوبه کپري پھ اوبو کي

بي لھ هجره پھ وصال کي مرگ د مينې
گل تھ گوره چي تويپري پھ اوبو کي

د ناپوهو پھ مجلس کي مھ شعرونه
ماشومان دي چي مره کپري پھ اوبو کي

انگي يي پھ چپنه کي ورنکاره شول
خراغونھ هم بلپري پھ اوبو کي

ستا پھ خنگ کي ساده هسي رنگ خوشال وي
لکھ شولي چي سترپري پھ اوبو کي.

۱۳۸۵/۰۳/۱۵

حيدرآباد

هېره شوي مې د ستورو شاعري ده
اوس راپاتې تش د تورو شاعري ده

د بنکلا ملکې زړونه په زور يووړل
بس په برخه د کمزورو شاعري ده

د دوښمن کوپړۍ يې راوړې په خورجين کې
خه باتوره د باتورو شاعري ده

د ژوندون په تېرولو کې ولاړ دي
رته^(۱) شوي له سرزورو شاعري ده

د ابلېس په پله روان دي ساده گوره
خه بدرنگه د مغرورو شاعري ده.

۱۳۸۵/۰۳/۲۱
حیدرآباد

(۱) رته: سخته، وړانه، مشکله، خرابه

ناصحه وارو که دیار سره خبره کوم
لږ انتظار وکه دیار سره خبره کوم

زموږ په منځ کې د دیوال په شانې مه رادرومه
لږې شه لارو که دیار سره خبره کوم

مینه دیار هم د خدای (ج) مینه ده خبرې کنه
په دې اقرار وکه دیار سره خبره کوم

د دهر غمه! لږ مې خپلې زندگۍ ته پرېږده
شپه په بازار وکه دیار سره خبره کوم

له ما ساده سړي نه څه غواړي ریباره ورشه
غږ په اغیار وکه دیار سره خبره کوم

۱۳۸۵/۰۳/۲۲

حیدرآباد

اشتياق چي ڊپر سڀوا شي
لڀونتوب ترې نه پيدا شي

انتهداد مينڀي داده
چي مجنون پکي ليلا شي

هر عاشق لکه ماشوم وي
په ژړا کي په خدا شي

راشه غوڅه مڀي غږي کږه
که څه حق دي پرې ادا شي

خوږ اشنا خود ساده دي
خو ساده که د اشنا شي.

۱۳۸۵/۰۴/۰۶
حيدرآباد

زړه مې داسې له دلبره رڼا اخلي
لکه ستوری چې له لمره رڼا اخلي

له آدمه تردې دمه جینی گوره
کمه نه ده خوله نره رڼا اخلي

د ساقی زړگی چپنه له نوره ډکه
میخوران یې له نظره رڼا اخلي

په اوبو کې یې سپوږمۍ لامبو وهینه
مین حکه له گودره رڼا اخلي

د جانان د رانه مخ په تصور کې
ساده تل له خپل هنره رڼا اخلي.

۱۳۸۵/۰۴/۰۲

حیدرآباد

د مازدېگر په تمه ناست یمه زه
ستاد نظر په تمه ناست یمه زه

چي د حالاتو سمندر شولو مست
د قلندر په تمه ناست يمه زه

يوه بوسه را کره په بيه د سر
د دې کوثر په تمه ناست يمه زه

چي د دوښمن پراوړو و اوړي جغ
د داسې نر په تمه ناست يمه زه

اخپر به رسمه زرگي ته د يار
د خپل هنر په تمه ناست يمه زه

ريبار به راشي څه به اوړي ساده
د پيغمبر په تمه ناست يمه زه.

۱۳۸۵/۰۴/۲۸

حيدرآباد

ځان به څنگه سره گلاب ته رسومه؟
دا پوښتنه به ځواب ته رسومه

زره مي سپين شود دنيا له ډيره غمه
دغه ستوري به مهتاب ته رسومه

د ضمير په پاچاهي کې مي فکرونه
په سندرو انقلاب ته رسومه

په ډيوه کې به د زره ويني هم توي کړم
شپه د هجر به افتاب ته رسومه

وچې وچې د ساده د نظر شونډې
ستا د بنکلي مخ کتاب ته رسومه

۱۳۸۵/۰۴/۲۸

حیدرآباد

مينه کوي مگر دلبر نه لري
په دغه کار کې پيغمبر نه لري

ايله چې زړه ورباندې خوږ شي د چا
دومره په سترگو کې اثر نه لري

په هره شپه پسې سحروي ضرور
زموږه شپه ولې سحر نه لري

دا برکت د پرمختگ دی زموږ!
ژني جومات پېغلې گودر نه لري

شیطان بې غمه پکې گرځي آزاد
د چاد زړه کلا چې ورنه لري

مزل په سمه ورته گران شي بيخي
د عشق په لار کې چې رهبر نه لري

سړي به کړي لا پخوا وی الوت
له دغې چمه خو وزر نه لري

لومړی به جام د محبت وي د دوی
هله چې څوک پراوړو سر نه لري

ژړا رادرومي د پاچا پراحوال^(۱)
داسې پاچا دی چې عسکر نه لري

اغيار ملگری د رقيب دی ساده
د آيپني شاته جوهر نه لري.

۱۳۸۵/۰۴/۲۹

حيدرآباد

(۱): په دې وختونو کې د کرزي ساتونکي عسکر هم بهرنيان و.

چې مې تاته کله هيله شي ملگریه!
هغه هيله مې نهيله شي ملگریه!

هر بې کيلې^(۱) که په کيله کې داخل شي
د ژوند چارې به په کيله شي ملگریه!

ته چي ڇه ڪري واره بنه ڪري واره بنه ڪري
خو گيله راته طحويله شي ملگريه!

ڇوڪ د ميني بدل نه غواري له چانه
ياري ورانه له بديله شي ملگريه!

د ڪعبي د ورانولو پنه نيت راشي
خونيمگري يي له فيله شي ملگريه!

د ساده له زره نه، نه وڃي خبر شه
فاصله ڪه په زر ميله شي ملگريه!

۱۳۸۵/۰۴/۳۰

حيدرآباد

(۱) ڪيله: زمور په لهجه ڪي ليکي_ڪرني ته وايي.

ستا د سترگو ميڪدي ته سري لارشي
لکه هوبهو ڪعبي ته سري لارشي

تا مني سبا به تا ته هم در درومي
خدايه څنگه بُتخاني ته سپري لارشي

که د سرو زرو محل کې يې ژوندون وي
خو اڅېر به هديرې ته سپري لارشي

د دنيا وفادې خپله کړي ورياده
چې د مړي جنازې ته سپري لارشي

د جانان په يادولو ساده گوره
هديرې يا جېلخاني ته سپري لارشي.

۱۳۸۵/۰۴/۳۷

حيدرآباد

پراته پکې د رازيوه خبره ده جانانه
د سوي زړگي چيغه مې سندر ده ده جانانه

نه دم دی نه تعویز او نه بندی د کوم کوچه گرده
په غاړه مې د ستاد نامې زغره ده جانانه

بقاد خپلې مینې به مدام له خدایه غواړو
زمانه ډېره کوچه گره جادو گره ده جانانه

ایله راته په سترگو کې مسکی مسکی مسکی شه
رقیب راسره کړې سخته غوره ده جانانه

دنیا به ستا له مخه ساده وگوري په ځان کې
راځه چې آینه یې بی جوهره ده جانانه

۱۳۸۵/۰۵/۰۴

څړینی / خوست

د بې نیازه یار له وجې یم بې نیازه
ستا په ناز باندي پوهېر مه غمازه

دیو خوشبو لپاره به هم ورک شی؟
که ترمرگ به راسره یی سوزگدازه!

داخو ستا دلپونی مینی اتردی
په هر حای کپی چپی لگیا و مه بی سازه

که هر خودی پتوم کله پتپیری
ولپی ولپی خرگندیری پته رازه

زیره می ستاله دیره غمه مرغزی شو
د پرهر خوله یی نیولی مدام وازه

خپل منزل ته په هوا ساده روان دی
هم په وینه هم په خوب کپی بی پروازه.

۱۳۸۵/۰۵/۰۴

د صاحب گل فرهاد هجره / کتا سري کلی / خوسته

زه پوهېرم چې مین د ستا دروېش دی
خوزرگی یی په تحفه کپی درته پېش دی

تا چي سترگي کړي راپورته رقيب راغي
خداي (ج) دي خير کړي دازل د برخو وپش دي

له داني نه سرد ونې راخرگند شو
راوتلي يې له حمکي خخه نېش (۱) دي

زه به خود وم په مينو کي وتلي
چي په بنکلو باندي تېر د هغي شېش (۲) دي

د ساده اشنا ته ورشه اي ريباره!
ورته وايه چي په سوچ کي دي همپش دي.

۱۳۸۵/۰۵/۴

حيدرآباد

- (۱) اصل ليکنی بڼه يې په بنين سره (نېش) ده خود قافيي دار تياله مخي په پورتنی بڼه ليکل شوی؛ هيله ده چي د لوستونکو به ورته پام شي.
- (۲) شېش: زمورد لهجي ويوکی دی چي دغه ماناوي لري؛ جرت، روب او دېدبه.

په څه کار پسې مې تلي د زړه باز دی
له گوگله مې وتلي د زړه باز دی

د دنیا لومې يې پښې ورمات کړې
له هر چا يې چې نیولی د زړه باز دی

ستاد حسن د مرغیو لارې څاري
په هوا کې درېدلی د زړه باز دی

چې په کار کې دې پکار نه شي ملگریه!
بیا دې څه لره ساتلی د زړه باز دی

د مقصد عنقا به ژر ساده ته راوړي
تر اسمانه يې ختلی د زړه باز دی.

۱۳۸۵/۰۵/۰۹

حیدرآباد

د مینې په خبره باندي ژر سړی پوهېږي
جانان چې مرور شي په دې هر سړی پوهېږي

د زرو په مثال دی زړه خوندي ساته په زړه کې
د زرو په قیمت باندي زرگر سړی پوهېږي

د رازو نیاز خبره هر سړي ته د یار مه کړه
د مینې په رازونو پیغمبر سړی پوهېږي

د وخت په سمندر پسې یې راولئ مستي کړي
په دې ډول کارونو قلندر سړی پوهېږي

د فن د نېرنگۍ به مې تایید پخپله وکړي
ایله بیله که لشکي په هنر سړی پوهېږي

د بنځې په کارونو کې د بنځې پوهه ډېره
د نر سړي په کار کې ساده نر سړی پوهېږي

۱۳۸۵/۰۵/۱۰

حیدرآباد

نن مې هر یو د اروا پر اوږو بار دی
که رقیب دی که غماز دی که اغیار دی

هم په دابه يې سوری زرگی دوربین شي
چې خوړلی يې په زړه د مینې خار دی

ستاله سترگو نه مې واره لرې باسي
که مې کور دی که مې کلی که مې ښار دی

د مجاز و حقیقت ته حیرانېږم
په انکار کې يې راغلی پت اقرار دی

اوس په خلکو کې د ستا په نوم یادېږي
ستا ساده د ستا ساده دی د ستا یار دی.

۱۳۸۵/۰۵/۱۰

حیدرآباد

په هر دم کې اشارې را کوې ته
کله ورځې کله شپې را کوې ته

زه به هم شمه له دوه جهاننه تېر
که د شونډو دوي پيالې راکوي ته

چې راوگوري اوبه شمه اوبه
منځ چې واړوي لمبې راکوي ته

په وړوکي دنياگۍ کې مې د زړه
لويې لويې نندارې راکوي ته

پکې وينمه رنارنارنا
چې د اوبسکو خوډ پوي راکوي ته

په يو شعر کې وي رانغښتې د ساده
که کتاب د فلسفې راکوي ته.

۱۳۸۵/۰۵/۱۱

حیدرآباد

ستاد سترگو له ساقیه قربانېرم
اشاره وکړه لالیسه قربانېرم

هر سهار له مرگه بيرته راژوندى شم
هر ما بنام له ما بناميه قربانېرم

د ستا نوم چې راته واخلي پسې تنبتم
له جينى او له ژنكيه قربانېرم

د وصال په سببونو كې حساب دي
له گودره له منگيه قربانېرم

بوى د زلفو رنگ د شونډو يې اخيستم
له گلونو له سپرليه قربانېرم

ستا په مينه كې غمى د سليمان شو
د ساده زړه له غميه قربانېرم

۱۳۸۵/۰۵/۱۳

حيدرآباد

نشه نشه د مينې بنگې نشته
سپينه غړى، دهغې دنگې نشته

لکه ځوانی د یار چې خدای (ج) ته رسی
ونی به وي خودومره دنگې نشته

هره جینی د خپل عاشق معشوقه
زما په فکر کې بدرنگې نشته

کېسې د یار دي چې رقیب ته یې کړم
زما خبرو کې خودرنگې نشته

دا خودستور دی چې سړی شي ملنگ!
گني نو چاوي؟ چې ملنگې نشته؟

لکه شاعري چې له خدایه غواړي
دلته ساده نو دومره چنگې نشته

۱۳۸۵/۰۲/۰۷

حیدرآباد

چې ستا په یاد باندې لگیا شي زړگی
له خپله ځانه هم وریا شي زړگی

کله ساقی کله مُلا شی زږگی
کله مین کله اشنا شی زږگی

لکه په خوب کې چې الوت وکړي څوک
ستا په لېدو مې په هوا شی زږگی

د ستاد سترگو تصور کې اشنا
له ډېرې مینې په گډا شی زږگی

باران چې ووري ځمکه مینځي ساده
په ډېرو اوبنکو هم صفا شی زږگی.

۱۳۸۵/۰۶/۱۷

حیدرآباد

کله زه شی کله ته شی کله دی شی
دا نازونه دیار کله سپی وپی شی

د بېلتون له سخته غمه سرې گوره
يا ملنگ شي يا شاعري يا لېونی شي

بياد غره سوری کول ورته اسان وي
چې په زړه باندې سرې سوری سوری شي

کلی کور به سرې پرېږدي لري لري
خو ملگرو څوک جانان کله پرېښوی شي

په دې کار کې هېڅ ریا د رشتې نشته
پردي خپل شي خپل په مینه کې پردي شي

دانري تنکی غوتی د سره گلاب ده
خو په لاس کې د ساده غريب ازغی شي

۱۳۸۵/۰۲/۲۲

حیدرآباد

چې اشنا زما ترڅنگ نه وي ملگرو!
هغه ورځ د ورځ په رنگ نه وي ملگرو!

په روغ زړه د عاشقی خبرې نه شي
چې خوړلی یې خدنگ نه وي ملگرو!

مخ د یار به مخامخ پکې بنکارېږي
که هنداره د چا زنگ نه وي ملگرو!

بې تاثیر به له شعره پاتې نه شي
په سینه کې یې که سنگ نه وي ملگرو!

د ساده په څېر به پاتې وي په لار کې
په کوم چا کې چې غورځنگ نه وي ملگرو!

۱۳۸۵/۰۲/۲۹

دوه سرکه - حیدرخېل - خوسته.

ستا د راتلو په انتظار کې گونښی ناست یمه زه
لکه ملنگ په لویه لار کې گونښی ناست یمه زه

ژوند د بازار غوندي په راكړه وركړه گرم وي، خو
پرتله له تاد ژوند بازار كې گونښی ناست يممه زه

د گل پر پانه د شبنم سترگی خلور شوې خلور
د ارمانونو په گلزار كې گونښی ناست يممه زه

زما د زړه په آيينه كې به يې مخ ته كتل
نن يې په كلي او ديار كې گونښی ناست يممه زه

د شاه شهيد د نادر خان تپې په خوا كې ساده
د خويارانو په بنهار كې گونښی ناست نمه زه.

۱۳۸۵/۰۷/۲۷

۲۷ مېشمنی / د شاه شهيد زیارت ترڅنگ / کابل.

د گل گوزار مي هم پېرزو نه شي په تا جانانه
اظهار د مينې رانه پاتې دی په دا جانانه

ته خو پوهېږې چې رقيب غماز بيدار وي مدام
د گلو وږم شه رادومه په هوا جانانه

د محبت رازونه پټ ساتلی نه شي هېڅوک
پروايي مه کړه که خبره شي دنيا جانانه

راځه چې غره ته شو په منډه منډه روان
توپير ورک شوی د روا و ناروا جانانه

ساده له ډېرې رنگينۍ نه ساده شوی دی بيا
د ستا په نوم باندي سندرې وايي بيا جانانه.

۱۳۸۵/۰۸/۰۵

حيدرآباد

له خپل ځانه په هجرت کې يم جانانه
ستا د سترگو مملکت کې يم جانانه

نور له هر څه نه آزاد يم خو تاته
بندي شوی په حاجت کې يم جانانه

نه د مال په څه خبره باندي اړ يم
نه د ژوند په ضرورت کې يم جانانه

ستاد عشق په توره مې او نه ژوندي يم
نه ولاړ نه په رحلت کې يم جانانه

ما ساده درسره بوځه چې آزاد شم
د صورت په ايسارت کې يم جانانه

۱۳۸۵/۰۹/۱۷

حيدرآباد

تاته دروگورم نظر اوبه کړم
ژوند مې د مينې پر گودر اوبه کړم

اخبر له چانه گيله وکړي سړي
د سپيني واورې غوندي لمر اوبه کړم

تندي اخیستي د پردیو کلتور
زه به کابل که پېښور اوبه کړم

باران باران شه راوړېږه پر ما
چې د ارمان پټی مې ژر اوبه کړم

پرېږده چې ورک شم د وریخي غوندي
پرېږده چې تری سمندر اوبه کړم

که لرمې پرېږدي رنگینی ته ساده
درسته نری به په هنر اوبه کړم

۱۳۸۵/۰۹/۲۲

حیدرآباد

تاوان لرمه مگر سود نه لرم
لاواکمني په خپل وجود نه لرم

ستاد نظر کموالی ډپردي اشنا
پرته له دې نه بل کمبود نه لرم

ژوندون په کلي کې بيا څله کوم
د قام لپاره چې بهبود نه لرم

زما سپنه به هم کېندلې وي چا
شکر چې غرنه يم زمرود نه لرم

کاني د ټن د غره^(۱) ترې بڼه دي ساده
تندی که يارته په سوجود نه لرم.

۱۳۸۵/۰۹/۲۲

حیدرآباد

(۱) ټن: يو غرنومېري چې زموږ د کلي شمال لورته پروت دی.

که خاندېرم که ژارېرم خو سوزېرم
د ډېوي غوندي بلېرم خو سوزېرم

که د یخ په بڼه واورمه خو یخ شوم
که په اور باندي بدلېږم خو زېږم

ژوند په څنگ کې د سپوږمۍ او ستورونه شي
ځم د لمر خوا ته ورځېږم خو سوزېږم

لکه پانه په وجود پورې دې بنځ یم
ستاله تنه چې بېلېږم خو سوزېږم

ما وې ژوند په ساد توب کې دی ساده شه
ورځ تر بلې ساده کېږم خو سوزېږم.

۱۳۸۵/۰۹/۲۷

حیدرآباد

اورد محبت خو بې لوگيه وي
ځکه چې بې گازه بې لرگيه وي

بنکلي چي پر بمان ز مور په چم کي دي
خلک به همداسي بي زرگيه وي

ستري به د حضرت^(ع) په شان گرځي بيا^(۱)
ژوند که تر قيامته بي مرگيه وي

سولوته يي بيا خلک په تېرو وهي
وني چي بي سيوري بي پورگيه وي

مينه يي ساده درسره وگڼه
شات يي که درکړي له منگيه وي

۱۳۸۵/۰۹/۲۷

حيدرآباد

(۱) : وايي چي حضرت^(ع) يو چا ته د خپل اوږده ژوند په اړه د ستريا خبره کړې وه، په پورته
بيت کي همدې خبرې ته اشاره شوې ده.

روان د ځان په گونښي لاريمه زه
د ملایکونو نه هونښياريمه زه

د ستاد مخ په لمبو سوی لوی
د ستاد شونډو هم حقدار یمه زه

په سپینه ورځ د ستورو شمېر کومه
خلک دې وایي چې وزگار یمه زه

سودا چې وکړمه نو بېرته به ځم
دلته راغلی له بل ښار یمه زه

کله تیاره کله رڼا وي ساده
په دغو لومو کې اېسار یمه زه.

۱۳۸۵/۱۰/۲

حیدرآباد

چې پروڼ مې دې لېدلی نن مې هېر دی!
نو ارمان مې د لېدلو ولې ډېر دی؟

ستاد حسن اندازده دپره گرانه
نه په ناف دی نه په تول او نه په شمېردی

د ارمان پوره کولو چل یې هم زده
خیردی خیردی که د زړه په وړلو شمېردی

څوک افتاب شي څوک مهتاب او څوک شهاب شي
دغه مند دی دغه پاو دی هغه سپردی

ستا په نام دی له خپل کوره راوتلی
ستا په مینه کې ساده له هر څه تپردی.

۱۳۸۵/۱۰/۱۰

حیدرآباد

ستا په اراده کې یم جانانه زه
پت په دې پرده کې یم جانانه زه

گرځمه له تاسره چکروهم
ناست که په کوټه کې يم جانانه زه

ستاد مخ له وړانگو څخه وړانگه يم
ستا په رابطه کې يم جانانه زه

اې خواله د پواله څه شی نه وينم
څومره په خطره کې يم جانانه زه!

ورک رانه په ځان کې شوې حيران يم
تا وې په ساده کې يم جانانه زه.

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

حیدرآباد

د گلو کر کې ازغي خپله کېږي
کرد مالي په خونبه کله کېږي

زه که گيله کوم خپه چې نه شي
خواره اشنا گيله له خپله کېږي

د امتحان په غټو غټو کانيو
د يار تلل د ژوند په تله کېږي

ډار مې له تکې توري شپې نه، نه شي
ډار مې د ستا له تور اوربله کېږي

مينه چې سر ته رسېدلی نه شي
ساده جانانه نو بيا خله کېږي

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

حیدرآباد

نه راځي په ژبه چې اول نه وي په زړه کې
داسې شی خو نشته چې مې تل نه وي په زړه کې

خوک به پېژندنه بیا د گل په څه شي وکړي
خپل که کوم صفت د کوم یو گل نه وي په زړه کې

مياشتې ته ختل به څه ممکن په هغه وخت وي
پورته که اول گوره ختل نه وي په زړه کې

یار چې مخامخ په مخه راشي ځمکه گوري
تیت کاته بیا ولې کړي که غل نه وي په زړه کې

ژوند د ساد توب کوي هونبیار راته بنکار پږي
هسې که ساده چپرتنه پاگل نه وي په زړه کې.

۱۳۸۵/۱۰/۲۸

حیدرآباد

لگولی مې د زني لاندې لاس دی
ارمانونه اندېښنې دي او وسواس دی

زه به خود ورپسي ويني غورخومه
چي اغوستي يې د سره گلاب لباس دی

ستا خويونه هم په خان کې راوستي شم
ستا له حسنه مې چې شوی اقتباس دی

د پاچا په ملاتړ کې ملنگانو
هر وخت کړی گران وطن ته التماس دی

ستا ساده پاډه نظر زما په زړه کې
پیدا کړی د رنگونو انعکاس دی.

۱۳۸۵/۱۱/۰۱

خیدرآباد

د هغوبه شه هنرنه وي په زړه کې
چې له "تا" نه يې خطر نه وي په زړه کې

په گناه کې هم ثواب وي کله کله
خو مطلب چې د چا شر نه وي په زړه کې

د صورت غري په گلوډو و سروی
چې په خان د چا باور نه وي په زړه کې
بې خطر به ابلیس پکې گرځېږي
که حضور د پاک اکبر نه وي په زړه کې
نو بیا څنگه له بېديا نه ورته راشي؟
د شيانو چې "خبر" نه وي په زړه کې!
نر له نسځې څخه څوک شي جوړولی؟
چې پخپله سرې نرنه وي په زړه کې
د لباس په سادتوب کې څه مانا ده؟
هر ساده چې قلندر نه وي په زړه کې!

۱۳۸۵/۱۱/۱۱

حیدرآباد

چې په زړه کې پټه تصویر په سترگو راشي
ستاد حسن یو تفسیر په سترگو راشي
عقله ته هم بې له عشقه پوره نه یې
له پاچا سره وزیر په سترگو راشي

د راتلونکې او د تېر فکر پيدا کړي
چې د لمر سپوږمۍ تغيير په سترگو راشي

د شعور په مرسته گرځه د زړه بازه!
له کړيو نه زنځير په سترگو راشي

چې ساده له خوبه وين شم يار ته ورشم
د لېدلي خوب تعبير په سترگو راشي.

۱۳۸۵/۱۷/۲۲

حيدرآباد

وارد کلي که د بنار و نيمه شپه وه
د ږانده راکټ گوزار و نيمه شپه وه

بنايي گنده د د شمال يې خلاصه شوي
د بنگريو شرنگهار و نيمه شپه وه

ولئ مه ولئ ناري وي په هرلوري
غل پخپله خو کدار و نیمه شپه وه

يو ناخاپه ټکه راغله له اسمانه
د بوډا پر کور بمبار و نیمه شپه وه

يو جانان په ميکده کې بل ساده و
يو ساقی او بل میخوار و نیمه شپه وه.

۱۳۸۵/۱۲/۰۲

حیدرآباد

څنگه به په څنگ کې د حبيب نه وي؟
چا کې چې بخری د تخریب نه وي!

پته د مین به څنگه ولگي؟
لاره کې چې خار نه وي رقیب نه وي!

ژوند به هم د مړو ژوندو په منځ کې وي
چېرته چې اصول نه وي ترتيب نه وي

غم به د ولس له منځه وباسي
غم که په چارواکو کې د جيب نه وي

خدای (ج) که دا خانان هم داسې وپايي
څنگ کې که د خان سره غريب نه وي

مه وایه هېچاته ناروغي ساده
خو دې چې موندلی خپل طبیب نه وي.

۱۳۸۵/۱۲/۰۸

حیدرآباد

په نیمه شپه کې ستاد غم توره چورلکه راځي
د زړه پر کور مې راتاوېږي ژړا ځکه راځي

چې سترگه وڅېږي، سباشي، په خپل کار پسې ځم
چې سترگه ډوبه شي، ما بنام شي، اوربلکه راځي

زه چي په زړه كې خومره وپره هم له ژبې لرم
باور په خداى (ج) كه دومره وپره له ټوپكه راځي

په كومه وړخ كه د جانان سره يو ځاى شمه زه
په هغه وړخ به په لاس بېرته زما وركه راځي

په دې نيمگړې دنيا داسې ژوندون تېر كړه ساده
چې پرېښتې دې جنازې ته له فلكه راځي.

۱۳۸۵/۱۲/۱۱

حيدرآباد

ستا د عشق په كومه سيمه كې روان يم؟
چې خبر نه په پري نه په انسان يم!

ځان ويچاره راته ښكارېږي په خپل ځان كې
كه د ټن^(۱) د غره په پيڅه كې ودان يم

ستاد پښو تلي به ښکل کر مه زه خاورې
ستاتر شونډو به رسپر مه پېزوان يم

په سندر و په اتني يمه راغلی
غېر دې پرانېزه چې ستړی يم ستومان يم

نه پوهېږم چې زه څه ومه بيا څه شوم
نه ساده يم نه اغيار او نه جانان يم.

۱۳۸۵/۱۲/۲۸

حیدرآباد

(۱) تین: زمور د کلي شمال ته پروت یو غر نومېږي.

خبرې نه کوي د قال په ژبه
راسره مينه کړي د حال په ژبه

حسن په هر ځای کې مظهر دی د عشق
جلال غرېږي د جمال په ژبه

خود به نارې لکه منصور وهې بيا
د عشق خبره ده محال په ژبه

فکر به ډېر کوي، پوهېږي دلته
ديارد کلي هر دېوال په ژبه

نه به نفرت او نه به جنگ وي ساده
که پوهېدی مې کلېوال په ژبه.

۱۳۸۵/۱۲

حیدرآباد

په یو نظر د ولس چپنې و باسي
د زړه له تله اندېښنې و باسي

هوا چې بڼه وي گناهونه کوي
چې پرک د تندر شي توبې و باسي

امن امان به ورتنه وایوو په څه؟
حالات مو اوس هم جنازې وباسي
زمور هېواد لکه ویشتلې مارغه
څوک یې غړی، څوک یې بڼې وباسي
خدای (ج) دې له ځینو ځینو ساته ساده
سړی اخیر له گوزارې وباسي.

۱۳۸۲/۰۷/۰۹

حیدرآباد

ولې راته ځیردی د ژوندي په څېر؟
څه عجب تصویر دی د ژوندي په څېر؟
فکرد فنکار به یې په تن کې وي
بُت کې چې تاثیر دی د ژوندي په څېر

عقل عشق شعور سره تړلي دي
جوړ ترې نه زنجير دی د ژوندي په څېر

بيا به په تيارو کې نه ور کېږمه
زړه کې مې تنویر دی د ژوندي په څېر

ستاله د بدې نه د ساده وجود
مړدی که زهیر دی د ژوندي په څېر.

۱۳۸۲/۰۷/۱۳

حیدرآباد

باشعوره با احساسه لېونۍ وي
کوم سپرې چې ستاله لاسه لېونۍ وي

ما چې غوښتو لپونتوب مطلب مې دا و
ما وې خلاص به له وسواسه لېونۍ وي

ساقی راغی د پښتون په باب یې ووی
بې شرابو بې گېلاسه لېونی وی

د رنگونو په لباس کې وی نغښتی
په ظاهر که بې لباسه لېونی وی

سل کتابه د ملایې وی په زړه کې
ساده خلاص له اقتباسه لېونی وی

۱۳۸۶/۰۲/۲۵

حیدرآباد

ستاراتگ زما په گټه تمامېږي
پروا نشته که مې څه تمامېږي

نن دې وخت دی چې د پوهې خراغ بل کړې
د رڼا سپینه سـکروټه تمامېږي
د پاچاد خزانو پشانې گوره
د زړه زور مې تل په پټه تمامېږي
د حالاتو اژدها راپسې راغله

نه په چيغه^(۱) نه په سته^(۲) تمامېري
خپل وطن کې مو ځولې نيولې بل ته
دا کپسه خو ډېره غټه تمامېري
ستا په غم کې د مين مټې کړې شوې
زور د ونې هم په سته^(۳) تمامېري
د ساده د عمر تېلو ته حيران يم
بې ډېوې او بې ډېوته تمامېري.

۱۳۸۶/۰۳/۰۸

حيدرآباد

(۱) چيغه: په څه پېښه پسې ناڅاپي او سملاسي د خلکو داسې لښکرو تل چې ډول، ډول تېره

پخه ورسره وي.

(۲) سته: يوڅه له منځه وړل. د يوې کورنۍ له منځه وړل.

(۳) سته: د ونې تنه.

مجاز له منځه لاړ شي حقيقت پکې پيدا شي
بوسه چې ترې نه واخلم کرامت پکې پيدا شي
بنکلا ته که د سر په سترگو گورې نو خبر شه
د زړه په سترگو گوره چې جنت پکې پيدا شي

تصوير پکې د يار د مخ پوره کله ځايېږي
هنداره چې وره وي نوحيرت پکې پيدا شي

پراود سرپيتوب ته يې لا ډېر منزل وي پاتې
د ښکلو په لېدلو چې شهوت پکې پيدا شي

اخير به انا الحق ناره ساده په چيغه وکړي
چې تا ته درنږدې شي ستا صفت پکې پيدا شي.

۱۳۸۶/۰۳/۱۰

حيدرآباد

د يار غم ته که د غره غوندي زړگي شي
خو اخير له درده وژاري نري شي

بې له مينې لکه ژوی څلور بولي
چې د مينې شرک يې ووهي سړی شي
زه به خود وایم د يار پر ځای چې زه يم
دی به خود وایي زما پر ځای چې دی شي

ستاد سترگو فکر راشي بي اختياره
که خبره مې په خوله کې وي غورزی شي
له فتنو نه چې پناه غواړي په ژوند کې
يا شاعر شي يا ملنگ يا لېونی شي
چې د دین سلیماني يې نه وي ورک شه
که د سرو زرو په گوتي کې غمی شي

عاشقان به لکه بوی درپسې گرځي
که ساده د ستا په څنو کې پېری شي.

۱۳۸۲/۰۳/۱۲

حیدرآباد

د مزدور د لاس تهاکې هم گوهر دي
بته لرونکي ته کناکې^(۱) هم گوهر دي

لېونی او لېونی سره پوهېږي
که کېسې کوي کاواکې هم گوهر دي

چې مسکی شي د یار شونډې غوتی گل شي
چې خاموش وي مېرلاکې هم گوهر دي

د سپين مخ په ميکده کې بکلې سترگې
هم قاصدي هم خوشتياکې^(۲) هم گوهر دي

نه پوهېږم د ساده دغه سندرې!
هم ساده دي هم تلپاکې^(۳) هم گوهر دي.

۱۳۸۶/۰۳/۲۲

حيدرآباد

- (۱) کناکې: د جوارو هغه دانې چې په بټه کې گل يا نينې نه شي.
(۲) خوشتياکه، خوشياکه، خېسياکه: د خوست په بېلابېلو لهجو کې اباييل - توتکۍ ته وايي.
(۳) تلپاک، جمع تلپکان، مونث تلپاکې - ت، په پېش سره: زمور په لهجه کې معصوم - پاک - او سوتره ماشوم ته وايي.

نه پوهېږم چې زړگي لري سپنه کې
که د زړه په نوم لړگي لري سپنه کې

زه به هم پکې د مينې لمونځ ادا کړم
که د خداي (ج) په نوم په کورگي لري سپنه کې

په محشر به يې تپوس له ياره وشي
د يار نښه شين لوگی لري سپنه کې

د بشر غوښې مدام پکې پخېږي
ځينې خلک وي دېگی لري سپنه کې

د ساده د هيلو ونې يې کړې لنډې
د خبرو تېرگی لري سپنه کې.

۱۳۸۶/۰۴/۱۱

حيدرآباد

ستا په محبت کې که وگړی وي
نوم يې له تمامې نړۍ وړی وي

شين لکه مزری په همت اوسي
سر په گربوانه لکه سرگړی وي

پښې لاسونه وتري په داسې شي
نوم يې چې زنځير او نه هم پری وي

ناست د تکامل د غره پر څوکه وي
ځان يې په خشاکو حساب کړی وي

پوه يې که ساده په اداگانو شي
سر تر پايه خوږ وي خوږزړی وي

۱۳۸۶/۰۵/۲۴

حیدرآباد

خه چې غواړم هغه نه راکوي ما ته
خه چې نه غواړم هغه راکوي ما ته

کومه شپه به د اسمان فلنگ ته خېژم
کومه شپه به سپينه خوله راکوي ما ته

د ماشوم په خبر مي ژر سره پخلا کړي
چي خپه شمه خواږه را کوي ماته

زه به سرورباندي ورکړمه ريباره
که په لپه کې اوبه را کوي ماته

بيا به هله له ساده کومه هيله
که ذمه د ژوندانه را کوي ماته.

۱۳۸۲/۰۲/۰۲

حيدرآباد

ستارو بڼانه مخ ته پرېښتي لېونۍ کېږي
لري تري نه مه ځه چې په دې لېونۍ کېږي

جار دې شم ساقيه نن دې کړي چې څه چل دی
ته لېونۍ کېږي که پيالي لېونۍ کېږي

خان ته مخامخ شه د هستي له هسکه ورکه
شېخه لېونيه ستا تسپې لېونۍ کېږي

شور د بنديوان به د پاچا تر غوږو رسي
شئ به پرې خبر چې زولني لېونۍ کېږي

پام کوه ساده د خپل قلم سره دې چل کړه
ستا غزل چې واورې زماني لېونۍ کېږي

۱۳۸۶/۰۲/۰۲

حیدرآباد

خه په مکر خه په مينه راپسې دی
خدايه! خلاص مو کړې بي دينه راپسې دی

د کلتور په شنو رگونو کې مو گرځي
رانه زېښتي د زړه وينه راپسې دی

نه بې توري نه بې ډاله دی راغلی
نه بې آسه نه بې زینه راپسې دی

هم له بنکته هم له پورته یم په نښه
یو له روسه بل له چینه راپسې دی

د پارو هوده یې ماته کړه بې لماز شو
سریې ویستی له خورچینه راپسې دی

د ساده کپسې ته غورځه عېش پرسته
شو کوي دې لونگینه راپسې دی.

د مستی د سپند پر غاړه گوتې راكړه
د ژوندون د مرگي دواړه گوتې راكړه

راشه راشه امتحان راځنې واخله
ستا چاره شوه زما غاړه گوتې راكړه

د برېښنا غونډې يې بېرته راستنه کړه
هله هله ساه مې لاره گوتې راکړه

له دنيا به چېرته لرې سره لار شو
سره گرځو به په شاړه گوتې راکړه

لاړم لاړم ساده لاړمه غورځېږم
د ښکلا پر غره ولاړه گوتې راکړه.

۱۳۸۲/۰۲/۱۰
حیدرآباد

نه ادراک او نه مې ځواک و بېگا شپه
تر سهاره زړه خوراک و بېگا شپه

پرې راغلی و اثر د چاد خوی
ونه بوتی هم چالاک و بېگا شپه

پرد و بنمن مې مسلسل نه و گوزار
خالي شوی مې تبراک و بېگا شپه

غم د غم د پاسه راغی په ډپر غم
غم د شاه غوندي ټولواک و بېگا شپه

مرگ د امن ور پرانیستی و تیار
ژوند له هر څه خطرناک و بېگا شپه

شوی ټس د چاله لاسه و ساده
پر سر مات د چا مټاک و بېگا شپه.

۱۳۸۲/۰۶/۱۴

حیدرآباد

وینه چې په جوش کې نه راځي د چا
ژوند به هم په هوش کې نه راځي د چا

ستونزه یې نو څه د پټولو کړې
لوی سړی په پوش کې نه راځي د چا

حال د ستورو گوره، چې خطا نه شي
لمر خو په آغوش کې نه راځي د چا

خومره شوي نشه په دې وړو کې غورپ
دا نشه په نوش کې نه راځي د چا

مه کوه نفرت له دې دنيا ځني
هر يوشی په خوش کې نه راځي د چا

مينه دې ساده له خدايه وغواړي
زړه که په خروش کې نه راځي د چا.

۱۳۸۶/۰۲/۸۵

حیدرآباد

لاره بنده د پرديو د فساد کره
د خپل ځان له ذاته بنکته اقتصاد کره

خو به ناست وي د سوال تورې ته بي تورې
تبرواخله د خليل (ع) غوندي جهاد کره

د وجود حاصل به لاره په لاس درکړي
سره جمعه دې په ذهن کې افراد کړه

چې خوشال دې په قبرونو کې اجداد شي
راشه خلاص له دې بلا أم البلاد کړه

که د دې غزل په تګو دې ځان پوی کړو
د ساده درته دعا ده خدای (ج) دې بناد کړه.

۱۳۸۲/۰۷/۰۸

حیدرآباد

رڼایيې وخور له شپې اوږدې شوې
له خپل څادره رانه پښې اوږدې شوې

نن یې په زلفو څه بلا کړې وه
ته وا چې ورو ورو غزېدې اوږدې شوې

مزل د ميني، په سندرو كوم
گناه مي شه دي كه مسري اوږدې شوې

د چاله لاسه يې پرې كېږي غړۍ؟
د چا په لوري يې لېنډې اوږدې شوې!

كېسه دهو او ياد نه وه ساده
ريبار چې ورغی كېسې اوږدې شوې.

۱۳۸۲/۰۹/۱۵

حيدرآباد

په دې پلمه يې راته شه رنگين فساد راوړی
د تبر خولې ته يې لمخې د اقتصاد راوړی

د يوسفی^(۴) حسن سودا ده جانان غلی ناست دی
زړې بوډۍ هم په ورغوي کې جايداد راوړی

بغېر له بڼه له ټوپکه يې نورڅه را کړې؟
مور ته د خدای (ج) لپاره کوم سړي امداد راوړی!

د وخت جابردې داسې وگڼي چې دى بنسټه
که په غزل کې مې فرغون يا شداد راوړی

دغې دوران د مشينه رانه مشين کړې ساده
لکه چې دلته يې د کار پر خای الحاد راوړی.

۱۳۸۲/۱۰/۱۷

حيدرآباد

زه په اور کې ته د باد جامې په غاړه
دلته راغلي د فساد جامې په غاړه

د ژوندون د ضمانت جامې يې ويستي
دي جهان د اقتصاد جامې په غاړه

د نظر د جنگو لورنگ يې بېل وي
گني ډېرود الحاد جامې په غاړه

د کمپيوټر له جنته يې رانيسئ
که کارتون وي د شداد جامې په غاړه

خپل هېواد کې بيا په کومو سترگو گرځو
د پرديو د هېواد جامې په غاړه

هر سړی له خپلې خولې ساده و برېږي
هر سړی دی د جلال جامې په غاړه.

۱۳۸۲/۱۰/۲۱

حیدرآباد

هم يې بڼه هم يې بوی راپسې راوړ
خپل جنت ته يې بدخوی راپسې راوړ

له کارغه نه مې تپوس د بنکلي وکړ
په ورېښمو کې يې زوی راپسې راوړ

خان ساتل خود ادې د شېدو فرض دي
گوره جنگ چې کله دوی راپسې راوړ

د رنجو په څېر به سترگې کړم پرې تورې
که چا خاک د یارد کوی راپسې راوړ

تش له نامه یې چې زړه زما چاودولو
اوس یې ساده دلته روی راپسې راوړ.

۱۳۸۲/۱۰/۲۲

حیدرآباد

له فتنې او له فساده تښتولرې
له دې نوي اقتصاده تښتولرې

چارچاپېره د اورليکه رانه تاوده
اوس به چېرته له هېواده تښتولرې
نه د بزم نه د رزم څلي ساتو
له متونه له شمشاده تښتولرې
که په تښته مو بری وي خړپ او ترپ دی

خو ناپوه يوو چي له باده تښتو لري
د ریا په رنگ لړلي خو نارې دي
له ارشاده هم له داده تښتو لري
د قارون په لوري درومو چي دا ولي؟
له منصوره له فرهاده تښتو لري!

د خدای (ج) څنگ ته ساده دومره نېردي کېږو
چې هر څومره له الحاده تښتو لري.

۱۳۸۶/۱۰/۲۴

حیدرآباد

د مشین په شان چې زړه د چا مشین شي
د ولاړو اوبو کانی شي تکشین شي

د رڼا تیارې تپوس به ورنه کېږي
تور و سپین د تورو سپینو به ژر سپین شي

لکه ستا پر څنگل بل جهان ته لاړشم
بي له تا خوبونه کله پر بالین شي

په حساب حساب چې گرځي په حساب وي
په حساب کې به له هر چا اولین شي

د الهام رنایې زړه ته نه رادرومي
چې شاعر یې په ځان ختم کړي خودبین شي

ته وا ژوند ساده د ژمي وړه ورځ ده
چې سهار له خوبه پاڅې ماسپېښین شي.

۱۳۸۲/۱۰/۲۴

حیدرآباد

په محبت کې به د یاره لپاره وړې ډبرې
په دغه چار کې به پرنس پورې تړې ډبرې

د توکل د تېرې تورې مخه کله ویني
دوی که هر څومره سولوي راته چارې ډبرې

د سردپاسه مو لگېږي هرگوزار چې کېږي
رندو حالاتو مو په تن کې کړې مړې ډبرې

د چاد حسن د غميو په لټون مينه؟
په تورو غرونو کې گرځېږې او تورې ډبرې؟

چور دې لېدلی دی ساده د قيمتي ډبرو
د خه لپاره په شعرونو کې راوړې ډبرې؟

۱۳۸۶/۱۰/۲۷

چې بنسټ يې د حرامو له نسب وي
د قابيل غوندي قاتل او بې ادب وي

د ضمير لښتۍ دې سپين کره هله ژر شه
له دې وجې نه د زړونو او به ډب وي
قافله د ژوند روانه وي منزل ته
نه په باد نه په رلي او نه په شب وي
د مجاز له ربه کله بيا وپرېږي
چې رښتيني کوم سپری، سپری درب وي

د مين بڼکلا د زړه له زخمه بريښي
لکه پېغله ډولناکه په سره لب وي
د مردارې پر سرواغ او کاغ نارې کړي
چې سړی لگيا په لهو په لغب وي

له خپل ځانه ساده داسې سړی جوړ کړه
چې خوراک يې د جنت له سينده کب وي.

۱۳۸۲/۱۱/۱۷

حيدرآباد

ژوند مې د حالاتو سره جوړ نه دی
دا د پښتني جنت نچوړ نه دی

هر وختې د يو د بل کمی کوي
ټول عمر د ورور په غوښو موړ نه دی

ځوان چې وي بې پوهې راته زوړ بريښي
زوړ مگر په سپينو وپښتو زوړ نه دی

توري د قرآن يې رانه واپول^(۱)
لايې هم زړگي راباندې سوړنه دی

ستا صفت ساده له ټولو بڼه وکړو!
خير که په ادب کې امير کروړنه دی.

۱۳۸۲/۱۷/۸

حیدرآباد

(۱): يو شخص ته اشاره ده چې قصد اېې عظيم شان قرآن ناسم ژباړلی و.

مړ شي خود يار د مينې وړنه شي!
څنگه به بيا داسې سړی پر نه شي؟

څو چې د خوارۍ پر خاورو خړنه شي
هېڅ به پر اصیلو غوړو غوړنه شي
خوله دې تکه سپينه د زم زم چپنه
زړه مې تړې تړې دی چې مړنه شي
دومره د ډالرو مينه څه مانا
دا خلک په بل عذاب ککړنه شي
لاس په دعا پورته کړې دعاکوئ
ژوند چې د ولور په شانې لوړنه شي

پوی یې کړی رقیب خلکو چې پوی دې شي
هسي ورخطا رانه خپر نه شي
خم به هره شپه شپه د سپوږمۍ کره
پرې که د حالاتو رانه لږ نه شي
دومره ورتنه پته د خان نه لگي
خو چې د ساده په شانې اړ نه شي.

۱۳۸۶/۱۱/۱۸

حیدرآباد

چې د ستاد مینې وړ شم بیا به درشم
چې کړی د دغې لږ شم بیا به درشم
لاله خانهم مخ پورته په هوا یم
بیا که بېرته ته را په خوړ شم بیا به درشم
که اوبه شم یا هنداره شم یا ستوری
یا د خاورې غوندي خړ شم بیا به درشم

د ليا غوندي مي ټوله زړه ته راغلي
د مجنون په شان به اړ شم بيا به درشم

اوس په رنگ ساده پاده يم لږمي پرېږده
د رنگونو نه چې لوړ شم بيا به درشم

۱۳۸۶/۱۱/۲۳

خطا کله له طبیعته داسې کېږي
د سړيو له عادتو داسې کېږي

چې ماران راسره مخ شي وښ يې مړه شي
د اشنا له کرامتو داسې کېږي
زه پخپله دومره کله ورخطا يم
ستا د سترگو له هېښته داسې کېږي
يو نظر چې سره زر نظره يو کړي
د يو شي له محبتو داسې کېږي
لکه زه چې پر سر واخيستم حالاتو

په غورو باندې له گړته داسې کېږي
ما وې بیا به درته مینه یاده نه کړم
خو قربان دې سلامتته داسې کېږي

خوک به څه گیله ساده له چانه وکړي
څه چې کېږي له قدرته داسې کېږي.

۱۳۸۲/۱۱/۲۳

حیدرآباد

له دوو سترگو ځنې پته پېژندنه
د زړه کار دی ډېره غټه پېژندنه

چاته نه راځي تر کټه پېژندنه
په خواری کېږي په لټه پېژندنه

په ساتنه په پالنه کې یې ژوند دی
که هر څومره شي سکر وټه پېژندنه

د چینجی په څېر یې جرړې خوري په پته
د وسواس توره گونگټه پېژندنه

بس بس گٽي او بي خٽي به ولاړوي
چا که ورکړ له په گټه پېژندنه

که لږ ځان ته ساده ځير شي د ځان پير شي
ستا په څېر ده کټه مټه پېژندنه.

۱۳۸۲/۱۱/۲۴

حیدرآباد

نظر د يار چې هېڅ لغزش نه کوي
ولې به اغېز د آتش نه کوي

لوبه د مينې يې بايللي بويه
د زړه لوبغاړی چې ورزش نه کوي

تعمير د ژوند به ورته څوک کړي تعمير
له کټه نه خوځي کوشش نه کوي

بنايي د بنکلو له فضا شوم پورته
نن د پرون پشان کشش نه کوي

غم د راتلونکي درته وخوره ساده
حال دې د حال سره سازش نه کوي.

۱۳۸۶/۱۱/۲۸

د زړه ستوری مې د غره پر سر ولاړ دی!
که اشنا زما د زړه پر سر ولاړ دی؟

د پنبو لاندې یې رڼې اوبه روانې
په هوا کې یې مارغه پر سر ولاړ دی

د پروتې غونډې ورو ورو شه ورپورته
کشمالي د دېواله پر سر ولاړ دی

د الفت ساړه نیولی په غرمه یم
که هر خومره مې غارمه پر سر ولاړ دی

مخته لاره د تگ نشته شاته اوردی
ساده ژوند مود کمره پر سر ولاړدی.

۱۳۸۷/۰۳/۲۳

حیدرآباد

ستاد دوستی ورنه یم غریب یمه
لادیاری ورنه یم غریب یمه

ژوند راسره نه کوي ژوندي خلک
مروت ته لا ورمرنه یم غریب یمه

هرسپری لمنې ټولوي رانه
هېڅ په غم ککړنه یم غریب یمه

پرې مې ږده چې کار کومه، کار کوه
ستا په شاني غورنه یم غریب یمه

خومره چي ساده راسره يار کوي
دومره ورته پر نه يم غريب يم.

له هري تيږي نه نارې روانې
د گران وطن مو کنارې روانې

د بنديوان امام په سپينه پسې
ته وا جومات او منارې روانې

هاد سرې چپني پر غاړه ونې
تمبې تمبې ارې ارې روانې

پاره پاره مو شوه پاره د وطن
اوس له پارې نه هم پارې روانې

ستا په راتگ سره طبيبه اشنا
شوي له زخمونو فواري رواني
لار به شي ورکه له غليمه ساده
که شي په چيغه نغاري رواني.

۱۳۸۷/۰۹/۱۷

حیدرآباد

جوړه به وړي وړي نړۍ نه شي
دا وړي به هېڅکله شړي نه شي

جنگ که د مړي لپاره کړي سړي
مړ به شي خو مور به په مړي نه شي

هېڅکله زنځير ترې نه جوړېږي نه
خو چې له کړي سره کړي نه شي

غم به يې په مينه کې له ځايه وي
يار که د خپل يار سره غړي نه شي

توره د ایمان چي پسي وانخلو
پري د ټولوژني به لري نه شي

پرته د یونوح (ع) په څېر سړي ساده
جوړه به زموږ د ژوند بېري نه شي.

۱۳۸۷/۰۹/۱۷

حیدرآباد

غم گرځي فتنه گرځي فساد گرځي
کورپه کور بنامار د اقتصاد گرځي

خیردی که موږ مړه په انتظار کې شو
”دوی“ مو چې په لارو کې آزاد گرځي

سوله د لیلیا په څېر د نورو شوه
تور مجنون په دښتو کې برباد گرځي

شعريې د ډالرو اوږېدلی دی
هرسړی په واه واه په ارشاد گرځي

نيسي موپه سيمه کي اصيل مرعان
هر طرف ته لومي د صياد گرځي

دومره به بې واکه وي پاچا ساده
خومره چې د نورو په امداد گرځي.

۱۳۸۷/۰۹/۱۷

د لوی اختر شپه / حیدرآباد.

هر څه چې کبړي احتجاج نه لري!
"خلک" پر سرد پوهې تاج نه لري!

زموږ په سيمه کې بر بندې زلفې
د غسې چارې خور وراج نه لري

مينه په زړه کې زړه په مينه کې وي
دغه د کار لوبنۍ سامراج نه لري

لاره د ژوند به لاروی کړي ورکه
په توره شپه کې چې سراج نه لري

پرتله له یاره چې غني دی ساده!
څنگه به چاته څوک احتیاج نه لري؟

۱۳۸۷/۰۹/۲۲

حیدرآباد

سپینې پگری، پسې یې توره ویستی
درسته نړۍ، پسې یې توره ویستی

کړۍ، کړۍ یې کړو زنجیر د هېواد
هره کړۍ، پسې یې توره ویستی

سپینه خولگی، ترې نه په زوره اخلي
تنکی، غړۍ، پسې یې توره ویستی

لاس د سړي یې پسې پرې کړو اخیر
گوتي گړۍ، پسې یې توره ویستی

بدل د ماتې رانه اخلي داسې
زموږ شړۍ پسې يې توره ويستي

سورۍ سورۍ يې کره په پټه ساده
د قام بېرې پسې يې توره ويستي.

۱۳۸۷/۱۰/۲۵

حیدرآباد

ناصح دې وايي چې فساد کومه
مخ ته دې گورمه جهاد کومه

لومه لېندی شي د ورور سراو پښو ته
ځکه غندل د اقتصاد کومه
د لمر په مخ باندې يې سيوری کړی
په ړنگو زلفو انتقاد کومه
دا مې پرهر په خوټېدو راغلی
کمزوری نه يم چې فریاد کومه
هغه په دې کپسه دوښمن شورا ته
نه يې غندمه نه عناد کومه

بوسه مې ياده کړه غوسه شوې په څه؟
د گلو لښتې پېشنهاد کومه!

په سپين زرگي ورته ولاړ يم ساده
په سپينه خوله يې اعتماد کومه.

۱۳۸۷/۱۰/۲۵

حيدرآباد

ستا اننگو ته مې چې خوله نېرېدې شي
لکه لمبو ته چې لمبه نېرېدې شي

هغه چې څنگ ته د هاغه نېرېدې شي
تنکي پرهر ته جوش اوبه نېرېدې شي

واړه منفي مقناطيسونه بنکاري
چا ته به څنگه د چا زړه نېرېدې شي

د وروځو منع ته يې کتلی نه شم
د ورځې منع ته چې غارمه نېرېدې شي

ځنگه به زده كړه له يو بله و كړي
ړندو كڼو ته چې كانه نېردي شي

پته وي لېوان ورته كوڅو كې ساده
ماښام چې كلي ته شپانه نېردي شي.

۱۳۸۷/۱۰/۱۵

حيدرآباد

ستا نظر زما نظر
بېل دی د هر چا نظر

چېرته د پښتو پيغام
چېرته د دنيا نظر
خوب كې يې هم پېژنم
دروند وي د اشنا نظر
بام ته دې درپورته كړم
كوزدې كړم په بيا نظر
ځان ته ماشاء الله وايه
خوري دې د دنيا نظر
ولې دي جدا جدا؟
دين او د ملا نظر!

گلدوڊي نه مني
زړه ته ځي رسا نظر
بڼه کره اقتصاد ساده
خوري مو اوس په دا نظر.

۱۳۸۷/۱۰/۱۵

حیدرآباد

باور مې هېڅ د چا په لور نه شي
زهر دې گلد چا ته په گوړه نه شي

سپېرې سپېرې وچې خبرې کوي
خوله د ريبار چې کله غوړه نه شي

په قد قامت کې يوو همزولي سره
کره پېچکه^(۱) يې چې لور نه شي

ژبه تېره توره اوږده پکار ده
ژوندون په جي جي او په مړه نه شي

چا ته که تپې توري نه گرځوي
روښانه طبع به دې خره نه شي

دروغ دروغ يي ساده مينه بوله
مسته خواني چي پکي لره نه شي.

۱۳۸۷/۱۰/۲۵

حيدرآباد

(۱) پېچکه: پېچکه، پکي، اوربل.

د خدای (ج) د ميني د تقدير لاسونه
راځني غواړي د تدبير لاسونه

محبوبي! ستا په تور بندې را خلاص شو
تغمې تغمې يې په زنځير لاسونه
لا د مظلوم په وينو سره ککړ دي
لا يې لگيا دي هم په چير^(۱) لاسونه
خو به غوڅېږي په غميو پسې
د هندو کش او د پامير لاسونه
په نښه نښه ظالم وويشتلو
مخ ته نيولي وو صغير لاسونه

که چا ساده ته وي چي غل رانيسه
زه به ترمه د امير لاسونه.

۱۳۸۷/۱۰/۲۲

حیدرآباد

(۱) چیر: زمور په لهجه کې (چور) ته وایي.

درسته دنیا را پسې کورته راغله
أم البلا را پسې کورته راغله

پرون چې پاتې ترې نه سر و دلته
هنه نن بیا را پسې کورته راغله

د وخت "شمر" مې ترهگریادوي
چې کربلا را پسې کورته راغله

خه په اوبو اوبو کې غلې غلې
خه په هوا را پسې کورته راغله

ساده چې سرمې ورته نه ټیتاوه
ساده په دا را پسې کورته راغله

۱۳۸۷/۱۰/۲۲

حیدرآباد

له جنگ فساده هم فتنې خورې شوې
ستا له جهاده هم فتنې خورې شوې

غم يې د مينې بڼکلا منځ ته راوست
له اقتصاده هم فتنې خورې شوې

دين "مُلاالدين" يې دواړه دين وگانه
له شعر ارشاده هم فتنې خورې شوې

په خان خانۍ کې هم خوراک وو د بل
له اتحاده هم فتنې خورې شوې

له ډېرې مينې نه هم پورې شو اور
له ډېر فساده هم فتنې خورې شوې

د مرده باد له لاسه مړه شوو ساده
له زنده باده هم فتنې خورې شوې.

۱۳۸۷/۱۰/۲۷

حیدرآباد

له خپله له ځايه چې بي ځايه شونن
خدای (ج) يې لرلو خو بي خدايه شونن

د چاپه گوته جنگيدلو پرون
د چاپه گوته پښتون مايه^(۱) شونن

نن مې د مينې په زور وپوهېدم
يار چې مسکې راته له ورايه شونن

د ورورد وينې تجارت يې وکړ
د ورورپه وينه کې بډايه شونن

د نورو نورو پروانه کړي ساده
په نورو څه کړي ستا په رايه شونن.

۱۳۸۷/۱۰/۲۹

حیدرآباد

(۱) مايه: د متاکانو (چهارمغزو) او يا چهارمغزو ته د ورته څېزونو د لوبې او گټې
په وخت کې هغه ژور ځای ته وايي چې چارچاپېره ترېنه کرښه تاو وي.

د يو بد غوندي معاش په لټون سردی
ژوندي مړ شو اوس يې لاش په لټون سردی

نغری او تبخی يې تر پام بد شو
برق يې نشته خود داش په لټون سردی

د ليلا د مينې نوم يې دی ورکړی
مجنون گوره د خشخاش په لټون سردی

د منگي او درباب له ترنگه تښتي
د "پاچا وزير او تاش" ^(۱) په لټون سردی

ساده هر خوا د بکلا کټوه گوري
د ماشوم په خپر د راش ^(۲) په لټون سردی.

۱۳۸۷/۱۱/۱۷

حیدرآباد

(۱) تاش: کاغذ بازی، قطع بازی، پارې. او (پاچا وزير) د دغې لوبې يو ډول دی.
(۲) راش: اش، پیروی.

هم به توره هم خنجر پر خمکه کپردي
د بنامار غوندي به سر پر خمکه کپردي

د پاچا لاسونه تش دي هيله نشته
چي قدم د پېښور پر خمکه کپردي

يار خبر کړئ هسي نه چي خون مې واخلي
د نظر تېشه دي ژر پر خمکه کپردي

بې له ماتې به د قام په مخکې خه وي؟
چي کتاب د پيغمبر (ص)، پر خمکه کپردي!

د ساده د مرگ خبر به در له در شي
چي د خاورو خر پيکر پر خمکه کپردي

۱۳۸۸/۰۷/۱۸

حيدرآباد

بدرگه ورسره درستہ نړۍ راغله
پاچا شته که پکې نشته شړۍ راغله

له اسمانه په بمونو پورې ښځه
ماشومانو ته ډبله مړۍ راغله

د غمي غونډې "پاچا" به درنه خلاص کړم
که په گوتو دې ښاماره غړۍ راغله

په هوا کې ټوپ وهلو ته مجبور شوم
د زینې د سر خوینه پورې راغله

زما لاس د ورورد مرستې په تور غوڅ شو
د ستالاس ته له بهره گړۍ راغله

ستا پر شونډو د ساده غزل شو ختم
غوړېدلې د غوتیو کړۍ راغله

۱۳۸۸/۰۸/۲۳

حیدرآبا

پولې چې ورو ورو د هېواد لارې
ته واچې غوښې مې په باد لارې

ما مې له زړه نه ستا غوښتنه وکړه
ته ترې نه ورک شوې لکه یاد لارې

لاره د مینې درنه ورکه شوله
ته چې په لار د اقتصاد لارې

تا ته مې شعر د ستا په اړه ووي
ما ته دې رانه کړو هېڅ داد لارې

له خپله ځانه ساده ووتلې
گوښې مولا ته یو فریاد لارې.

۱۳۸۸/۰۸/۲۷

حیدرآباد

په غزل کې د "پاچا" غونډې فرد راغی!
نه پوهېږمه چې درد، که په درد راغی؟

د حالاتو څلور بڼې به پخلا شي
که په خونه ايله سيوری د مرد راغی

د ضمير د عقل سترگې يې ږندي کړې
د ډالرد لېونۍ مينې گورد راغی

په راتگ يې پاچاهي د سليمان شوه
د زړه گوتي ته غمی د لاجورد راغی

د الفت په کمپيوټر کې به دې گورم
که په گوتو دې جانانه پاسورد راغی

نور به څه گيله ساده له نورو وکړي
چې د دوو مينو منځ کې ناورد راغی.

۱۳۸۸/۰۹/۰۱

حیدرآباد

بې له تارانہ شپې له گټې باسي
ژوند په ژرنده د غميو خټې باسي

د وطن د غرونو خټې يې کړې لنډې
په مزه مزه د لمنځو سټې باسي
مينه بنه ده چې د اوبکو باران وکړي
د رگونو له لښتو خټې باسي
د لوېديځ بادونه راغلل بربوکی شوي
د افغان له نغري سکروټې باسي
که څوک راشي اپرېشن د ځينو وکړي
له سينونه به يې تورې گټې باسي
چې په سر کې يې د سر سرونه يووړل
نوپه پای کې به د زړونو مټې باسي

د بنکلا باران له خدايه ساده غواړه
چې له بوټو نه پيشی گونگټې باسي.

۱۳۸۸/۰۹/۰۵

د عرفات ورځ / حيدرآباد

هره شپه وه اوربلکه رانه لاره
د غميو دنيا ډکه رانه لاره

په هوا کې بې الوته پاتې شوی
د پنبولاندي پخه ځمکه رانه لاره
په کارغه باندي مې وارد لېندي وکړ
د سيند ژي. وه اخ پتکه رانه لاره
زه او ته به بيا په ژوند کې پخلانه شو
که خبره ترملکه رانه لاره
ته چې لارې د گودرد نجونو ميري!
د مچيو سره تمبکه رانه لاره
زلزله به دې د زړه په ځمکه راشي
نن که چيغه تر فلکه رانه لاره
د لېندي په وار مې ويشته خو خطا شوه
د مرگونو مور چورلکه رانه لاره
زه او ته به زه او ته نه وو جانانه
نه کپسه چې تر تپوکه رانه لاره
د ساده د خولي غزله وه بلبله
په رنگ سوي په زړه ډکه رانه لاره.

۱۳۸۸/۰۹/۰۵ حیدرآباد

هيله د ژوند دې که له ربه شي پري!
رشته د ده هم درنه نه به شي پري؟

که له غمازه تپره ژبه شي پري
نو بنايي دا چې به مې تبه شي پري

ته و امرگی هم بې سببه راځي
ياري د يار چې بې سببه شي پري

فشارد ويني چې له غمه شي جگ
د زړه رگونه له غضبه شي پري

دين او مذهب چې د چا مينه شي نو
لاس يې له دينه له مذهب شي پري

سترگي دې سرې غزل غزل دي ساده!
تاربه دې څنگه له ادبه شي پري؟

۱۳۸۸/۱۲/۱۲
حيدرآباد

د حسن باغ په مړاوي گام دی روان
ته و اساقی په لاس کې جام دی روان

ووي يو چار اته په خوب کې بېگا
د ستاسو کلي نه ما بنام دی روان
بام ته راوختې حيران دې کړمه!
ته يې روانه او که بام دی روان؟
ته مې په زړه، زړه مې په تا شو بدل
اوس مې له ياده د ستا نام دی روان
تاد تندي د منيتور په پرده
چا ته ليکلی دې سلام دی روان
زړه ته مې شور د مينې راغی پرون
نن مې له ژوند څخه آرام دی روان

ستاد غزل غوتی غورېږي ساده
د بوی پشان ترې نه پیغام دی روان

۱۳۸۸/۱۲/۱۲
حیدرآباد

د غزل ژبه مې گونگه شوه و پده شوم
بناپېری پر ما را ننگه شوه و پده شوم

د زرگي نړۍ مې ټوله وه درکړې
ستاله یو نظره تنگه شوه و پده شوم

د وصال جنت یې بېرته رانه واخیست
چې مې بکل کړه غمرنگه شوه و پده شوم

نه یې زړه نه یې گلاب راپسې راوړ
نه پوهېر مه چې څنگه شوه و پده شوم

د ساده په لوري نه راځي حیران یم
د ډېوي رنابې ننگه شوه و پده شوم

۱۳۸۹/۰۱/۲۹

نه پوهېرېمه چې څه به په ما راشي
چې رايا ده شي مړه تبه په ما راشي

ته مې پرېږده د ستا گټه په غم سره ده
هر څه بڼه دي چې له ربه په ما راشي

د توتيانو ترانې كړي الوتنې
ماشومان چې له مکتبه په ما راشي

بې سببه نن په لار کې ورته ناست يم
گوندي نن خو بې سببه په ما راشي

د خدای (ج) لار په پتو سترگوراته بڼي
راشي راشي بې مذهب په ما راشي

د ساده د ورځ په شپه پسې بيا شپه وي
خدای (ج) دې وکړي چې بې شبه په ما راشي.

۱۳۸۹/۰۷/۳۰
حیدرآباد

راڅرگند چې له زرگونو څخه فرد شي
په سړيو کې همغه سړی مرد شي

ستا په نام باندې چې کلېک د مينې وکړم
رانه هېر دې په همغه سات پاسورد شي

د سندرو د جينی راتگ ناڅاپه
هسې نه ده چې يې مينه په آورد شي

د بنکلا له باغه ډکه وياله وځي
خو چې ماته رارسېږي اوبه گرد شي

د همت اسم اعظم ساده پيدا کړه
چې دې کاني په ورغوي کې لاجورد شي

۱۳۸۹/۰۲/۰۱

حیدرآباد بنوونځی

بې رُخي به دې تر پايه پورې نه وي
دغه کار به دې تر خدايه پورې نه وي

د منزل په لور منزل به دې وي پاتې
که توبنه دې تر خپل حايه پورې نه وي

محتاجي د محتاجانو بده نه ده
خو سجده چې تر بډايه پورې نه وي

ستاله داده مې غزل واړه قربان شه
خو ارشاد چې تش تر وايه پورې نه وي

د ساده د زړه مارغه به وي بې برخې
که الوت يې تر هُمایه پورې نه وي

۱۳۸۹/۰۲/۰۲

السلام پلازه / خوست ښار

زړه دې وړې نه په خوښه نه په زور دی
خدای (ج) درکړی خدای (ج) پوهېږي د خدای (ج) کور دی

شپه پخه شوه و سپینیزه بلار اغله
په وزرونو کې یې پت راوړی اوړی

لاس مې واخله لاس دې ډک له مینې راکړه
په دې کار کې نه گناه شته نه پېغور دی

په هر لوري يې د سرونو لوگو گډ کړی
په هر لوري يې اچولی د مرگ لور دی

نوی نوی د کتاب په بڼه راغی
د سندرو په صورت کې ساده خپور دی.

۱۳۸۹/۰۳/۱۵

نن دی بنه او که نابنه د پاچا وخت دی
پته نشته چې سبا ته د چا وخت دی

ته په وخت که وخت په تا پسې روان دی؟
نه پوهېږم ته د وخت، که د ستا وخت دی!

هر یو تن زموږ د سیمې پوره من دی
هر یو تن وایي چې نن خو زما وخت دی

چې تیاره شي د تیارې جامې اغوندي
چې رڼا شي وایي څه د رڼا وخت دی

د ساده د گړۍ ستني دي خرابې؟
که راتگ د بنکلي یار ته یې لا وخت دی!

میزان/۱۳۸۹

که د عقل مناره درپسې لاره
نوبې شمېره زمانه درپسې لاره

ته بخیل وې خزانه دې هم بخيله
ته چې لارې خزانه درپسې لاره

چې ارمان مې شو خپه درپسې ومړ
چې مې هيله شوه خپه درپسې لاره

نه وختونه نه بختونه دي راپاتې
بختوره! زموږ شپه درپسې لاره

دا ختريه خبره راپه ما ساده شي
چې مې مينه وه روژه درپسې لاره.

زړه مې سم درپسې ووت
لکه نم درپسې ووت

ته به نه وي په جنت کې
چې آدم (ع) درپسې ووت

بُتخانه به شي ويجاړه
که صنم درپسې ووت

حال مې پت او حال دې پت و
له قلم درپسې ووت

دم په دم ساده ورکېږي
دم په دم درپسې ووت.

۱۳۹۰/۰۴/۲۱

خواجه متون غونډلې / خوښت.

نه لېونى شوم نه هونبىار پاتې شوم
لكه پښتون د ژوند په لار پاتې شوم

لاس دې راوړد كړو خود پكه دې كړمه
د اور په منځ كې بې قرار پاتې شوم

چرې تېرې مرمى تودې رادرومي
زه ورته ناست په انتظار پاتې شوم

ستا د ظلمونو د گمرک له لاسه^(۱)
ډک د سودا تړلى ښار پاتې شوم

سرونه سل د اقتصاد د ښامار
ساده يې ټک ته وار په وار پاتې شوم.

۱۳۹۰/۰۴/۲۷

خواجه متون غونډۍ / خوسته

(۱): په دې ورځو کې د لوړ گمرک له لاسه د خوست ښار دوکاندارانو د احتجاج په توگه خپل دوکانونه تړلي و.

له تانه پورته منزل
نشته بل لورته منزل

له گرانو گران دی اشنا
اوبو کي اورته منزل

یمه بهرته روان
لنډې کورته منزل

ستا په الفت کي چي وي
خوند کړي هر لورته منزل

وي به د بل پر اوږو
کوي به گورته منزل

غواړم په اور کي ساده
هر وطن پلورته منزل.

۱۳۹۰/۰۵/۲۸

نولسمه روزه/ حیدرآباد

په ځان پوی نه شم فساد راباندې وشي
چې خبرد اقتصاد راباندې وشي

زه یې ځان ته نوی مرگ د ځان حساب کړم
چې نارې د زنده باد راباندې وشي

لویه خدایه ستاله هر رحمته څار شم
خورحمت که د سواد راباندې وشي

نه به ځوان نه به جینی شم خدای (ج) دې خیر کړې
که کانی د دې بلاد راباندې وشي

په دې پوی شم چې مې زورد خپل غزل دی
چې غږونه د ارشاد راباندې وشي

په خپل ژوند به زه ساده پنبېمان نه شم
که د خیر نوی نهاد راباندې وشي.

۱۳۹۰/۰۵/۲۸

نولسمه روژه/حیدرآباد

مانه مي د ژوند په اړه مه پوښته
بند کي مي د بند په اړه مه پوښته

خپل که پرې ويده وي نو به پوي وي پرې
خوب او د مړوند په اړه مه پوښته

زهري يې گله کړي وي په گوړه کي
پرې مورده د گوند په اړه مه پوښته

لاس کي دي رېموډ د توغنديو دي
خلک د اور بند په اړه مه پوښته

تاته به د خپلي خولگي پته وي
مانه يې د خوند په اړه مه پوښته

خاري يې له تپي نه زه ساده شم خو
اوس يې د ميوند په اړه مه پوښته.

۱۳۹۰/۰۵/۲۸

نولسمه روژه/حيدرآباد

نه پوهېږم چې به حق وي که باطل؟
هر مريد ته چې خپل پير بنسکاري کامل!

هر سړی که وي کامل کامل کامل!
نوبيا څه شو په دا چاره کې جاهل؟
د زړه لوبنی يې چې ډک شي له کوم چا
که جاهل وي خو گڼي به يې کامل!
چې کامل وي د کامل په کار وي پوه
هر قدم يې وي له شرعې نه حاصل
که مو پير دی په اوهامو کې راگير
خو مُلامو د کپسيو دی ناقل
کار د شرعې نه کپسی دي نه اوهام
په دې کار کې بريالی بويه عامل
ناپوهي د مريدانو وي د پير
څه به زده کړي له ناقصه له جاهل

خود به لومې د ابليس راوړي ساده
کوم يو کار چې له فساد ه وي حامل.

۱۳۹۰/۰۶/۱۲

دهېوادپال ځواک دفتر / خوست ښار.

که دې څوک راته ضامن شي د لېدلو
لاس وپنښي يې دي رښتيا د ښکلو لو

د ويده جهان له خوبه مې زړه تور شي
چې راويښ په ترانو شم د بلبلو

د وجود له اقتصاده يم په تېښته
چې فتنه يې ده مغزو ته په ختلو

چې مې يارد سر په سترگونه ښکارېږي
زه به نورې سترگې غواړم د کتلو

د اورليکې يې تاو کړې په هېواد کې
نه موژوند شته نه مولاره د وتلو

رنگ په رنگ دې ساده گوري نه پوهېږي
رنگ دې ورکړه د خپل رنگ د پېژندلو.

۱۳۹۰/۰۷/۰۲

حيدرآباد

چې روانه وي فتنه گرځي پرځمکه
د گنگايوه خپه گرځي پرځمکه

د يو چا خاڅکي اوبه گرځي پرځمکه
د يو چا وتلی زړه گرځي پرځمکه

نه يې زلفې نه يې مخ راته بسکار پري
نه رښا شته نه تياره گرځي پرځمکه

په حالاتو کې چې څرک د پښتو نشته!
څوک به څه وايي چې څه گرځي پرځمکه؟

هم به ځمکه هم به لمر هم به سپوږمۍ وي
چې تر کومه پښتانه گرځي پرځمکه

که ته وايي، چې ساده دې په هوا ځي،
ښه ده ښه ده نور به نه گرځي پرځمکه.

۱۳۹۰/۰۷/۰۴

څښلی/کلی

چې بڅری د ادب په تا کې نشته
د رڼا دغه سبب په تا کې نشته

بې پروا د بل په پل باندې روان یې
ته واکاردې د خپل رب په تا کې نشته

نه دې ټنډه نه دې مخ چا ته بدلېږي
د ژوندي په څېر غضب په تا کې نشته

بې ترتیبه د سپلا ب غوندي بهېږي
د ویالې غوندي قالب په تا کې نشته

د او هامو په رنگ، رنگ دی ساده ورشه
ورته وایه چې مشرب په تا کې نشته.

۱۳۹۰/۰۷/۱۳

د صاحب گل فرهاد هجره / کتاسري کلی / خوست

زړه مې نشته په وجود کې
زړه مې ته يې په کال بود کې

د الفت پري مې رام کره
د لونگو په شنه دود کې

که له نشته يې زه شته کړم
زه خوشته وم په نابود کې

فرق به څه وي د دوو سترگو
د شيانو په شهود کې

څوک به څه وکړي جابره
فرق په تا او په نمرود کې؟

د ساده له خولې راوځې
د حالاتو په سرود کې.

۰۵/۰۸/۱۳۰۹

حیدرآباد

هم مې زړه هم مې وجود وړپسې ژاري
په رکوع او په سُجود وړپسې ژاري

د باران وريخ ترې جوړه شي ورپرې
سمندر چې کوي دود وړپسې ژاري

په سبا يې اسويلى باد سبا شي
له ماښامه وايي درود وړپسې ژاري

نه پوهېږم چې به څه وخت سوله راشي
د هېواد ملي سُرود وړپسې ژاري

د مينو په نصيب ساده ژړا وي
که تاوان يې وي که سود وړپسې ژاري

۱۰۰۸/۱۳۹۰
حيدرآباد

د دنياله ژونده تنگ درپسې راغلم
لاس دې را کره چې ملنگ درپسې راغلم

د گلونو د لمبو لوه اړو وتی
نه بورایم نه پتنگ درپسې راغلم

د رنگونو سرچینې لمره راخپڅه
زه بې رنگه رنگ په رنگ درپسې راغلم

د ژوندون له جگو تیتو راتپړ شوی
په غورځنگ غورځنگ غورځنگ درپسې راغلم

چې ستاینې دې ساده کړمه بې ژبې
اوس په ژبه یمه گونگ درپسې راغلم

۱۳۹۰/۰۸/۲۲

حیدرآباد

په بېلتون کې د زخمي زړه آرام شعر دی
بس له دې نه شوه مالومه الهام شعر دی

داسې نه ده چې دې هر سپړی ولي شي
داسې نه ده چې د هر چا کلام شعر دی
ستا په سترگو ستا په شونډو و انگو کې
رانغېستی د رنگونو پیغام شعر دی
بې پوښتنې بې خبره زړونه یوسي
په نظر کې د گل مخیو ابهام شعر دی
غم دې توره د کړو حالاتو ویستی
خدای (ج) راکړی د دې توري نیام شعر دی
شوکه په لاس کې له نکامه ستوري نه وړي
ستا نظر د بد شعارو نکام شعر دی
زه په خپله د قام سترگې د قام خوله یم
چې راغلی مې په ژبه د قام شعر دی
بې حساب د لاهوت ساقی راکړی
د رنگونو له چینې نه د جام شعر دی

جنتي بادونه الوزي په گلو
په سپرلي کې سهار شعر دی ما بنام شعر دی

په ماښام کې له سپوږمۍ سره هم رنگه
راختلې مخ تېانه، پرېام شعر دی
د مانا د فکر شات یې دي راوړي
نن راغلی د مچيو په نام شعر دی
مور وپلار د کایناتو آدم راغلی
پیدا شوي ترې نه هر څه تمام شعر دی
بې ردیفه بې قافیې په وزن راغلي
په ښکالو کې دې گډ شوی د گام شعر دی
په تاثیر په ځانگړتیا او په ښکلا کې
ټول ادب یې مقتدي دی امام شعر دی

رنگ و ښه یې بدل شول ساده پر پرېده
ته خبر یې؟ چې په ښار کې لیلام شعر دی.

۱۳۹۰/۱۱/۱۷
حیدرآباد

هر ماښام راځي په روژه ماتي کې
وي جوړه خرڅي په روژه ماتي کې

خوله دې که خپل یار ته روژه ماتي کړې
خداى (ج) به کړې راضي په روژه ماتي کې

پام دې په بې مغزه احساساتو کړه
وينې بهيوي په روژه ماتي کې

هره دعا سوله سوله سوله کړه
خداى (ج) يې قبلوي په روژه ماتي کې

زړونه د گلاب غوندي راوتو کي
راشي پسرلي په روژه ماتي کې

زه او د ساده په نوم وجود مې هم
ستا پشاني وي په روژه ماتي کې

۱۳۹۱/۰۵/۰۴

شېبم روژ ماتي / حيدرآباد

چې په مورباندي راغلي څه عذاب دي؟
انقلاب دي انقلاب دي انقلاب دي!

ستاد غوښي د هډوکو هر بڅري
بې خبره له گناه هم له ثواب دي

د دوښمن له دوښمنۍ مې ویره وشي
نه په خدای (ج) نه په رسول (ص) نه په کتاب دی
د ملگرو گمراهۍ پر سر اخیستی
وایي دا خود ملگرو انتخاب دی
چې بارود پکې د وینې په نوم گرځي
د دې گرځنده بمونو څه ځواب دی؟
ستا د وسپنې په گرځنده کوټه کې
ژوند راغلی په تا ډېر ځانه خراب دی
زه مې ساندې د ادې پر مړي کاندې
ده سړ کړی زما ساندو ته رباب دی
د ساده د شعر نری باران ورپېږي
راختلی پرې د بره نه افتاب دی.

۱۳۹۱۰۵/۰۸

لسم پېښمنی/حیدرآباد

نور نو هر څه ترې نه هېر شي
ستا په یاد کې ستا په څېر شي

د انکار په توپ یې ولي
که د "بېټ" په دعا ډېر شي

زړه که سل ځایه توتې وي
په دیدن دیار کوشپړ شي
په گردو کې سره ورک شو
چې دوه خرخی پر مور تېر شي
چې د بل په لاره درومي
که دې ورور وي له تا غېر شي
د وطن هوسی به څه کړي
چې زمري ترې نه چاپېر شي

عقل بڼه دی ساده بڼه دی
خو چې زور یې پر زور تېر شي.

۱۳۹۱/۰۵/۲۱

یویشتم پېښمی
حیدرآباد

د آزادی، بلال خپه دی سوله چرته راځي
سرکار په کار کې سرچپه دی سوله چرته راځي

نه د بنکلا لېونۍ سترگې په کېسه پوهېږي
نه محبت په اندازه دی سوله چرته راځي

د جنگيالي مېلمه له سره مو هر څه لوگي کړل
اوس مو يو بل مېلمه کوربه دی سوله چرته راځي

کبريې گوره د اسمان هسکې مانۍ ته رسي
هر يو جابر په من پوره دی سوله چرته راځي

ما مې ريبار ته واک توی وړی له خپل ځانه ورکړ
خو يار مې ووې چې ساده دی سوله چرته راځي.

۱۳۹۱-۰۷/۲۸

حیدرآباد

د انسان په وینو پایي، له ډوډۍ نه یې روژه ده
دغه څه ډول روزگار دی، دغه کومه پروژه ده

ستاد سترگو کپسه وشوه، زره زما تپي تپي شو
خبريال وي چي رادرومي، د خبرنوي سوژه ده

له دې ځمکې څخه لاندې، درنو اوبو هنداره
ماته، ته پکې بنکاره شوې، لگولې مې سجده ده

نن به يار په لاس رادرومي، نن به ورځ د لوی اختروي
چې په گوته مې د گوتي، ځلېدلې فروزه ده

اوس به څنگه بې له تانه، د ساده وختونه تېر شي
ته چې لارې پر ما گرانه، درېدلې زمانه ده.

۱۳۹۷/۰۸/۰۲

حیدرآباد

لرې لرې له اسمانه دلته راغلم
ته خبر نه يې جانانه! دلته راغلم

وزر پرانيزه ما پت ڪه، چي ٿر پت شم
پر پڻسته يي، له شيطانه دلته راغلم

ما وي تاسي به يو بل خو سره نه خوري
بنا پيريو له انسانه دلته راغلم

ته خو دلته راپسي يي زما خانه
زه له تانه زما خانه دلته راغلم

نن په خوب ڪي يو ملگري راته ووي
پس له مرگه پڻ پمانه دلته راغلم

شڪايت به زه ساده له تانه ڪه ڪرم
نه پوهيڙم چي له چانه دلته راغلم

۱۳۹۱/۰۸/۰۲

حيدرآباد

په زره مي پوري ووري تار ووت
چي دي له زلفونه يو تار ووت

نرخونه جگ سودا يي ونه کرله
خالي لاسونه له بازار ووت
مني مرغی له ونو وشړلې
په گوډو ماتو پنبو بهار ووت
خوان د يو خو خولگی ډوډی په موخه
توپک په غاړه له بل کار ووت
ته د اسمان د بنکلا ناوې راغلي
له کلي کډه شو سنگار ووت
زه پېښوری شو پېښور ته روان
زه په اټک او دی په غار ووت

فکر جابر ته ساده وړی يممه
سرته يي گوره په دستار ووت.

۱۳۹۷.۸.۱۳
حیدرآباد

گرانه هېڅ به مې له لاسه نه ووځي
چې مې داسې له احساسه نه ووځي

د پردو په محبت کې لېونی شوي
د پردو له اختلاسه نه ووځي

سترگو شونډو اننگو ته دې چې گورم
د گلونو له جواسه نه ووځي

چې ما بنام شي کوڅې ډکې له بلا شي؟
که نه هسې له وسواسه نه ووځي!

د بنکلا اوبه دې سپينې پکې برينې
د وجود له سپين گېلاسه نه ووځي

له هغې که بې خبره ساده راغلي
خوله دې به بې تماسه نه ووځي.

۱۳۹۱۰۰۸/۱۳

حيدرآباد

هرڅه ولاړ دي خو فساد روان دی
په نامالوم لوري هېواد روان دی

وړي مو د زېرو زېرو پانېو په څېر
منی راغلی سپېره باد روان دی

سپي د لېوه سره اړیکه نيسي
ملي ملنگ ته اتحاد روان دی

ته مې د روح په څېر په تن کې اوسې؟
که مې په زړه کې د ستا یاد روان دی

لامې فتواد هنر پاتې ساده
لامې په شعر کې اجتهاد روان دی.

۱۳۹۷/۰۸/۳۰

د کابل او خوست پرلاره

"ژبه زده كړه"
يوي مه كړه "

خان خوشاله
بل خپه كړه
د بي وسو
لار سپره كړه
سپينه ورځ دې
توره شپه كړه
هره چاره
سرچپه كړه
تا خو جوړه
ننداره كړه

ازمـويني
په ساده كړه

۱۳۹۷۰۹/۱۵

د راولپنډۍ او كوهاټ پرلاره

د هډو کوله اريانې په وتویم
لکه نم له دغې پانې په وتویم

د وحشت موسم بې وخته دلته راغی
زه خبر شومه له زانې په وتویم

د وطن میوې بارودو ترخې کړې
نور نونه خورمه بېکیانې په وتویم

وړي مې وړي مې انسانانو ته وروړي مې
په وزرو کې د کوتانې په وتویم

ټکی ټکی به ساده شم درنه پورته
وي به پاتې سپینې پانې په وتویم

۱۳۹۷/۰۹/۱۷
حیدرآباد/خوست

د وینو شاخکي راځي، نه چې باران ورېږي
زمور له لاسه ږلي، تل په حیوان ورېږي.

ځمکه سیندونه کاندې، د جدایی پر اسونه
ستاد لېدو په ارمان، شینکی اسمان ورېږي.

راځه چې ورشو نږدې، دا به مالومه شي نن
چې کاني ووري پرچا، پرچا گلان ورېږي.

زلفې لامدې وې لامدې، لامدې سپلې کړې لامدې
زه شوم خطا ورخطا، ما وې ماران ورېږي.

تا خو لېدلې ساده، جړې د ژمي جړې
په زړه مې داسې مدام، جانان جانان ورېږي.

۱۳۹۱/۰۹/۲۲

حیدرآباد

چي په زړه کې مې ورک شوی، د فکرونو تفهم دی
په وجود کې مې راغلی، تصادم دی تصادم دی

د سازونو په نړۍ کې، گډوډي شوه گډوډي شوه
مطربانو اوریدلی، ستاد مینې تکلم دی

پر اوږو مود وریځو، توري زلفې راخوري شوي
د ځنگلونو شغشغی دی، د سیندونو ترنم دی

تغزل دې د سرو سترگو، له بڼونه زېږېدلی
تل دې کړې پر کمزورو، شاعرانو تررحم دی

نیمې نیمې د ژندون مې، ساده ټولې راپوره شوي
چې پرون یې راته کړې، یو نیگري تبسم دی

۱۳۹۱/۱۰/۰۲

حیدرآباد

تورو سترگو دې زه دومره په عذاب کړم
اوس له ښکلو نه په هر ځای کې حجاب کړم

ماد کلي په بلبلو کې گڼلې
تاد کلي په مارانو کې حساب کړم

ټکی ټکی مې زړگی دی راتول کړی
يوه ورځ به يې په تا پسې کتاب کړم

دومره برېښنې د محبت خوراله راکړه
چې د سترگو برېښنالیک دې په ځواب کړم

نن يې ووي ساده دومره گلابي يم
چې په شعر کې به دې شين د زړه گلاب کړم

۱۳۹۱/۱۰/۱۸

حیدرآباد

تري زره مي دي په لاس كې ، اوبه نشته
ستا د مينې په گېلاس كې اوبه نشته

قحط راغلي د سړيو دي كه څنگه؟
د وگړو په احساس كې اوبه نشته!

د گلونو وچې پانې هوا يووړې
د روحونو په جواس كې اوبه نشته

د مانا نيا لگي به څنگه زرغونه شي
د خبرو په قياس كې اوبه نشته

وچكالي ده د پښتو د كتابونو
د ساده په اقتباس كې اوبه نشته.

۱۳۹۱/۱۲/۰۳

د مورنيو ژبو نړيواله ورځ
حيدرآباد

چې د وخت د کارونې وړتیا نشته
بس په لاس کې مو گړۍ ته اړتیا نشته

په نصیب کې دې ناصحه بوختیا نشته
په نړۍ کې ستا په شانې لیا نشته

نن دې داسې یو بې پامه عادت وکړو
لکه هېڅ دې چې د مینې تاپیا نشته

د منصور (ح) په زمانه کې یې دارنرخ و
مگر اوس خو په دې بیه وړیا نشته

یا خوزه لکه هوا د برېوکی یم
یا قرار په دې روانه دنیا نشته

په وجود کې دې برېښنا ساده روانه
خراغونه ترې نه بل کره چې بیا نشته

۱۳۹۱/۱۲/۱۸

جمعه

حیدرآباد

بت مې جوړ کړو بت مې وړان کړو بت خو نشته
پسې گزمې ټول جهان کړو بت خو نشته

چې آدم (ع) له خاورو راغی خاوره څه شوه؟
دغه لوبښی څه انسان کړو؟ بت خو نشته

نندارې ته دې ولاړومه بې روحه
تا د بت پر ما گمان کړو بت خو نشته

په ډېسکاول کې دې څومره رنگ راوړی!
په ککړ دې لکه ځان کړو بت خو نشته

د یوسف (ع) له خدایه گران دی پتپټوونی
زلیڅې یې مخ پنهان کړو بت خو نشته

بت خو بڼه دی چې دې راز ویلی نه شي
خو ساده ته دې بیان کړو بت خو نشته

۱۳۹۱/۱۲/۲۰
حیدرآباد

بس په دې شوې معتبرې ارواگانې
چې له ځانه شوې خبرې ارواگانې

د ژوندون په واکه يې سرې اشارې بلې
دي ولاړې مـرورې ارواگانې
په هنداره کې هنداره وه هنداره
مخامخ وې برابري ارواگانې
چې د حضرت^(ع) د يارۍ په شان پوهېږي
له دريا بڼه وي ژورې ارواگانې
بې وجوده يې توپير د مينې نشته
خو په پوهه کې وي نرې ارواگانې
چې نيوکې يې د حضرت^(ع) په مستۍ وي
وي معصومي پيغمبرې ارواگانې
د خپگان سمندرونه په کچکول کې
رايسار کړي قلندرې ارواگانې

ته اوبه شه ساده لاره پکې وکړه
که راولوېږي ډبرې ارواگانې.

۱۳۹۲/۱۰/۰۳

حيدرآباد

په نخا دې د خبرو ارواگانې
په گدا کړې د ډبرو ارواگانې

په هنداره کې هنداره وه هنداره
مخامخ وي د دلبرو ارواگانې

خدايه خومره به وي تنگې په وجود کې
د لـوپرو جورگرو ارواگانې

سپينې غاړې ته دې پورته راختلې
د درياب د مرغلرو ارواگانې

که رانه شي نو په تا پسي گلابه!
په وتو دي د سندرو ارواگانې

د لکونو په دسمال کې يې کړې غوټه
د جانان د پيغمبرو ارواگانې

د / کاروان / د مینې لپو پسي گرځي^(۱)
د مینکو د تنخړو ارواگانې

لکه پرکې راخرگنډې شي بیا ورکې
د هنرد تنگ نظرو ارواگانې

له ساده سره په خوب کې هم په وینسه
دې همکارې د ملگرو ارواگانې.

۱۳۹۲/۰۷/۰۴

حیدرآباد

(۱): پورتنۍ بیت د بناغلي کاروان د لاندیني بیت په تاثر کې لیکل شوی:
مرغان دې راشي زموږ لپو کې دې خالي وکړي
غرمو نښتر نه لري کلی مو چنار نه لري

"نن" چي د "پرون" په تناره کي شو
زړه زما زرغون په تناره کي شو

بنکل يي د لمبي پر پا که ژبه کړه
بل چي د بيلتون په تناره کي شو

ژوند يي د ډوډي په بڼه ووو بښه
سکور يي که سکون په تناره کي شو

مورته يي لمبي را پوري کړي وي
خپل يي نن ژوندون په تناره کي شو

وار دي په غزل کي د جيني ساده
وار چي د مضمون په تناره کي شو.

۲۴/۰۴/۱۳۹۲

اووم پېښمنی

حیدرآباد

چې نظريې هم د زړه له سترگو توی شي
د وړسترگو دې بانه له سترگو توی شي

چې نه کسی نه لېمه او نه بانه وي
خوک به خرنګه په څه له سترگو توی شي

که اخته زموږ په خپر شي په دردونو
اوبنکې اوبنکې به دې زړه له سترگو توی شي

څه احساس د انسانیت که ورسره وي
نو هم اوبنکې د پانده له سترگو توی شي

هنرونه د نظر د جنگ ورزده کړه
ساده نه چې يې رانجه له سترگو توی شي.

۱۳۹۲/۰۴/۳۱

۱۴ پېښمی

حیدرآباد

په هر نظريې زما زړه پرېوځي
له غټو سترگو يې بانه پرېوځي

که په میدان کې چپرتنه نه پرېوځي
د مېزله مخې پښتانه پرېوځي
لمونځ موقضا شوته په خېرشې اشنا
د غرونو سرته شو غارمه پرېوځي
مینه مې هم دومره کمزورې نه ده
چې له حیانه یې لېمه پرېوځي
دی د فساد په کوم مقام کې انسان؟
د شرپه غشي یې مارغه پرېوځي

"هغوی" خو وایي چې روان یو ساده
مگر "پاچا" وایي پاخه پرېوځي.

۱۳۹۲/۰۴/۳۱

۱۴ روزه

حیدرآباد

د زرگي په درد اخته شي چې دې زده شي
په يو چا پسې خپه شي چې دې زده شي

چې دې نه زده خو گيله هم درنه نه کړم
ته خولا هم سرچپه شي چې دې زده شي

بې ترتيبه بتخانه شوه درنه جوړه
ما وې ته به مو کعبه شي چې دې زده شي

شور و شربه دې رڼا په مخه يوسي
په آرام به لکه شپه شي چې دې زده شي

له دې مخکې گوره زه هم لکه ته وم
ته به هم لکه ساده شي چې دې زده شي

۱۳۹۲/۰۵/۲۲

حيدرآباد

بي له تانه مي مقصد نه پوره کپري
د نيمگري ژوند فيصد نه پوره کپري

بي منصوره دي تعريف راته مشکل و
بي پانسی د ميني حد نه پوره کپري و

بي ازله نوبيا څنگه دلته راغلم؟
بي ازله خوا ابد نه پوره کپري!

خلک وايي چي يې بنو ته تمه مه کړي
چي له لاسه زما بد نه پوره کپري

که د پتې نامې ټکي دي ورنه کړل!
د ساده د زره اجد نه پوره کپري.

۱۳۹۲/۰۵/۲۷

حیدرآباد

خیال پلو په مخه کړې، چې نړۍ په غم اخته ده!
که رښتیا د غریبانو، د مړۍ په غم اخته ده؟

د شپانه میرمن د مېړو، په شپډو ده ناوژگار
د شپانه ادې د مېړو، د وړۍ په غم اخته ده

بې له یاره بې له کاره، نو پاچا د خه لپاره؟
د پاچا ډلگۍ پرېشانه، د شړۍ په غم اخته ده!

نه مړه کېږي نه خلاصېږي، نه نارې د اخ کوی شي
بې چاره جینۍ په ژبه، راکوړۍ په غم اخته ده

د ساده د هېواد سوله، نړېواله سندرغاړې
په مړۍ گوزنې وهلې، د غړۍ په غم اخته ده.

۱۳۹۲/۰۶/۰۲

حیدرآباد

يو پخواني مقام ته ورسيدم
دلېوني مقام ته ورسيدم

ته چې رايا د شي زه دريا د شم لاسي
ستا د زرگي مقام ته ورسيدم
اوس به بيخي له برمه نه غورځېږم
اوس خو بيخي مقام ته ورسيدم
پوى د ملا په ستره خپته شولم
چې د چوني مقام ته ورسيدم
نن پرېستوراته سجدې کولې
نن د سپري مقام ته ورسيدم
ستا د وړبل څوکه مې خپله کړله
چې د بيري مقام ته ورسيدم

دا درته چا وې چې دروغ دي ساده
د جنتي مقام ته ورسيدم

۱۳۹۲/۰۲/۲۳

حيدرآباد

نور لټوي څه په گلابونو کې؟
ورک دی ترېنه زړه په گلابونو کې!

پټې دې په فطرت کې لکه بوی و مه
داسې لکه ته په گلابونو کې
لرې کره پردې افکار له زړه او سر
مه پرېږده و اوبه په گلابونو کې
چار چاپېرياران رانه چاپېره دي
ژوند کومه زه په گلابونو کې
تیتې يې کرل بانه په اننگو باندې
توی يې کرل رانجه په گلابونو کې

نن يې د ساده په اړه وويل
غواړي رانه خوله په گلابونو کې.

۲۷ سنبله ۱۳۹۲

حیدرآباد

د زخمي زړونو ډاکټره مسته پيره
جار دې جار دې له نظره مسته پيره

شیطانان مې نابیره له زړه ورک شي
چې را یاد شي نابیره مسته پيره
بیا خوته لکه غمی د سلیمان یې
که پوره مې شي خبره مسته پيره
په خبرو کې بې ژبې غلی ناست وې
خاموشۍ کې ژبه وره مسته پيره
نه ملایې نه صوفي د باطلانو
خدای ساتلی یې له شره مسته پيره
بندهگي دې په نصیب ده بزرگي ده
امتي د پیغمبره مسته پيره

د مودو تندي وهلی ساده راغلم
که مې بوځي ترگودره مسته پيره

۲۸ سنبله ۱۳۹۲

حیدرآباد

په ځوانۍ کې به هنداره راسره وه
بس په جيب کې به تياره راسره وه

ته که نه وي خو په نښو دې روان وم
په قدم قدم دې لاره راسره وه
په سبا کې يې د لمر جامې پرتن کړې
په تياره کې تر سهاره راسره وه
د ژوندون په تنهائۍ کې زما مينه
ستا تر دره زما ياره راسره وه
په څلور کونجه دنيا کې مې ځای نه و
دومره وېره له قهاره راسره وه

امانت مې ساده بېرته ازانگې کړه!
د طبيعت يوه کوکاره راسره وه.

۲۹ سنبله ۱۳۹۲

جمعه

حيدرآباد

په خېره کې دې خطر وینم رقیبه!
دوښمني د پیغمبر^(ص) وینم رقیبه!

نن به بیا وي له ازغیو لارې ډکې
چې تر څنگ دې د گودر وینم رقیبه!
اراده دې پلې شوې په وطن ده
کربلا وینم محشر وینم رقیبه!
وینې وینې هغه ځمکه چې پرې درومي
په قدم کې دې ضرر وینم رقیبه!
د دوو ورونو دوښمني دې کرله ډېره
چې کابل او پېښور وینم رقیبه!
خلکو هسې ناپوهي په خره تپلې
لږ دې اېخوا هم له خر وینم رقیبه!

د ساده په رقابت کې ځان خبر کړه
د اور پنډې دې پر سر وینم رقیبه!

۲۷ سنبله ۱۳۹۲

جمعه

حیدرآباد

بيتونه

د هجر شپه د وصال تنده اشنا
څنگه به خلاص شم له دې بنده اشنا

شیطان د مینې خوند په بله وهي
مینه د چا مه شه بهې خونده اشنا

خدای (ج) درکړې د زرګي په نوم ډپوه ده
تېل د مینې پکې واچوه چې شپه ده

نړېوال مودې په سقاط پسې راغلي
په ژوندوني موروانه جنازه ده.

سترگي پېرمه زړگي ورباندې پلورم
د سودا لپاره بنکلی سړی گورم

فلسفې مې راته خدای (ج) په ځان کې وښود
ځان مې ورک دی اوس په ځان پسې مې ښورم.

حیراني په محبت کې ایله سردی
خپل به پوی شي پتی وروسته سورودی
چې خبروي، له خپل ځانه نا خبروي
چې له ځانه څوک خبروي، نا خبردی
هر بېگا او هر سباد یار سلام کړي
په اسمان کې که قمر دی او که لمر دی.

پوره دې که پوره کرلو د سترگو اعتکاف
نظر به دې بیا بند نه کړي د وسپني غلاف

منزل ته رسیدل دې که په نیت کې وي ساده
مستقیم لکه الف او سه قوي شه لکه قاف.

د زړه صبر دې په خدای (ج) او په قرآن شه
د بنکلا ملنگه مینه دې باران شه

چې خورې یې د مانا وړمې وړمې شي
د خبرو بڼې دې شنه او سره گلان شه

د فنکار د بڼکلي ذهن انعکاس وي
په تصویر کې هم د خپل وجود احساس وي
د کوم فکر د وحدت مخه چې ډب شي
د شيانو اندېښنې وي او وسواس وي.

تېرې څوکې يې غوټې کړې، گلابونو ارواگانو
په اغزو کې شئ داخلي، د گلونو ارواگانو
بې خوبې د وطن ډېره، سترگې سرې د ځمکې گرځي
لرې يې ولمانځئ د مينې، په خوبونو ارواگانو.

د دوښمن مړوند به ونيسو په څه شي
نه لېنده لرونه توره او نه غشي.

ياد يي له بارانه سره مل راځي
زړه ته په شېبو شېبو غزل راځي

زړه يي رانه وړي خو زړه نه راوړي
غېرې ته راځي خو په ډېر چل راځي

ستا په دربار کې چې مقام نه لري
لکه بيخي چې سړی نام نه لري

ځکه نمايان يم په هنداره کې
زه د ستا په شان يم په هنداره کې

ته مې چاپېريال يي زه په تا کې يم
څه بڼکلی ودان يم په هنداره کې

سپین شعرونه

وختونه

راشه راشه

www.ketabton.com - د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

چې وختونه سره جوړ کړو
زه به لمر ته به سپوږمۍ شپې
زه به تا ته
ته به ما ته لپونۍ شپې

بڼه شوه بڼه شوه
چې ته راغلي
ستا په څنگ کې
زه تود پېرم
ستا په څنگ کې
زه بدلېږم زه بدلېږم
ستا په څنگ کې
لکه لمر داسې ځلېږم

اهودادی
اهودادی
زه خو لمر شوم چې ته راغلي

ته سپورمى شوي چي ته

راغلي

زه راو ختم په غرونو

خلک وايي

چي سبا شو

زه پناه شومه په غرونو

خلک وايي

چي بېگا شو

زه چي لارم نو ته راغلي

خلک وايي

چي د غرونو

پر سرونو سپورمى راغله

زه له تايم

ته له ما يي

زه رهايم

ته رهايي

زه سبايم
ته بېگايې
ته سبايې
زه بېگاييم
زه له تايم
ته له مايې
ته له مايې
زه له تايم.

۱۳۹۱/۱۰/۰۱
حيدرآباد

وخت له کومه مور ته راشي؟

چې لمر نه وي
شپوږمې نه وي
ستوري نه وي

رڼانه وي
سبانه وي
بېگانه وي
وخت له کومه مورډته راشي؟

سبانه نشته
بېگانه نشته
غرمه نشته
مانبام نشته
وخت بهر دی له زمانه
وخت بهر دی له مکانه
وخت له کومه مورډته راشي؟

وخت په لاس کې
د گړی د ستونو نشته

وخت په لاس کې
د سپوږمۍ او ستورو نشته
وخت په لاس کې
د زرینو وړانگو نشته
وخت د مینې
په شپه کې را پیدا شي
وخت د مینې
په بوسه کې را پیدا شي.

۱۳۹۱/۱۰/۰۴
حیدرآباد

لمر

لمر ولاړ په درمنده کې

ته وامتهد غوبل ده
چار چاپره تري تاو پري
غت غوايان د سپينو ستورو
د دي ستورو د غوايانو
له قدم قدم قدمه
موسمونه پيدا كپري
سپرلی راشي غنم شنه شي
اوړی راشي غنم وشي
منی راشي جوار شنه شي
ژمی راشي جوار وشي

لمر ولاړ په درمنده كې
ته وامتهد غوبل ده
چار چاپره تري تاو پري
غت غوايان د سپينو ستورو

وخت ختي ختي خپرېږي
د دې ستورود غوايانو
له قدم قدمه زېږي
وخت په برخو برخو ويشتي
څه غنم شي څه گيندي شي
څه يې بوس او څه خچکي شي.

۱۳۹۱/۱۰/۰۴

حیدرآباد

روح

روح په تا کې

روح په ما کې

روح په تېره

روح په ونه

روح په هر څه کې نټلی

روح د روح نه زېږېدلی

زه دې روح يم ته مې روح يې
زه په تا کې ته په ما کې
گرځېدی راگرځېدی شو
زه په تا کې ته په ما کې
بدلېدی رابدلېدی شو
زه که تا ته درياد پرېم
ته به ما ته رايايد پرې
نه به زه درنه هېر پرېم
نه به ته رانه هېر پرې

روح چې راغی
روح يې راوړ
د مريمې تر لمنې
روح چې وشو
روح الله شو
عیسی ستر شو په خدا شو
بنايپرک ته يې وړکړو

هد ٻري يي راڙوندي ڪري
خاطري يي راڙوندي ڪري

☆ ☆ ☆

روح چي راغي

تر حلاجہ

په منصور ڪي راخرگند شو

روح په چيغو ناري وڪري

نور په نور ڪي راخرگند شو.

هرخه ستا لپاره دي خو !

که ستا لپچي، مروندونه

نه وي !

په بنگريو په وٺيو

خوک ڇه کوي؟

که ستا سپين ورغوي

که ستا د سپينو سپينو گوتو

سپين سپين شير چايي نو کونه

که ستا سپيني

کورمي لرونڪي نري پٺي

نه وي!

نکريزې دې ورکې شي!
که ستا په گوتو جوړې گوتې
که ستا سترگې ستا لېمه

نه وي!

په گوتې په چيله بيا
په رنجو او په رنجورمه
څوک څه کوي؟

که ستا د زلفو

د گېډيو کلېچونه

که ستا د زلفو

د گېډيو تيارې

که ستا د زلفو

د گېډيو خوږبو

نه وي!

د شرشمو د زيتونوپه غوړيو

د سپوږمۍ په رڼاگانو

په يخو يخو هواگانو

څوک څه کوي؟

که ستا لونگينې خولې

که ستا پاسته ماسته گامونه

نه وي!
د زرگي په سپين د شمال بيا!
د طبيعت په شنو فرشونو
خوک څه کوي؟
خو
که ته نه وي!
په ما خوک څه کوي؟
هو! په ما خوک څه کوي؟
دا هرڅه او هرڅه

هغه چې ياد مې نه کړل
هغه هم
دا ټول ستالپاره!
هو دا هرڅه ستالپاره دي!
خو
ته پوهېږي؟
چې ته د چالپاره؟
هو!
بالکل!
هېڅ شک نشته!
ته زما لپاره!
خو
زه او ته دواړه!
غارې ترغارې!

د ژوند د سيند پر غاړه!
د چا لپاره؟

۱۳۹۲/۰۵/۲۰

د وړو کي اختر څلورمه
حيدرآباد

نر او نښه

زه او ته يوو
په يو باغ کې
پرويا له پورې را پورې
مخامخ ولاړې ونې
ډک لاسونه مو د مينې
له ميوو نه زنگېدلې
پريو بل دي اچولي
زما لاس کې سره انار دي
ستا په لاس کې سرې منې دي
زه انار يم ته منه يې!
زه که تريو يم ته خوږه يې!

۱۳۹۲/۰۵/۲۰

د وړو کي اختر څلورمه
حیدرآباد

سور گلاب او سره مچۍ

چپ طرف کې د تتر مې
اووه پانې سور گلاب راټوکېدلی
هره پانې

د اوو پانې د پاسه

د شبنم سپینې ټوپۍ یې

په تتر باندې ټومبلي

له بېدیا نه د سرو شاتو

سره مچۍ گلاب ته راغله

سپینه خوله یې

په سرو پانې باندې کېښوه

د سرو پانې سره شیرې یې

د شبنم سپینې ټوپۍ یې

ټولې تېرې کړې

په ینگه

چې راويښ شوم
چې مې سترگې کړلې پورته
ته مې
چپ طرف کې
مسکه وي ولاړه!

۱۳۹۲/۰۵/۲۲

کابل/کارته نو

نظمو نه

"زما" پیل او پای

(۱)

راغلی اتپوان^(۱) یمه، له هر شه بی خبر یمه
په کوم لوري روان یمه، بی لوري بی گودر یمه

مشکل یم که اسان یمه، د نوي لار پر سر یمه
کافر که مسلمان یمه، هنداره بی جوهر یمه

په لاس کې د باغوان یمه، یو تخم د شجر یمه
خبر چې اوس په ځان یمه، په څنگ کې د دلبر یمه

په څنگ کې د دلبر یمه، وحدت زما په ځان کې دی
وحدت زما په ځان کې دی، کثرت زما په ځان کې دی

نفرت زما په ځان کې دی، الفت زما په ځان کې دی
دوزخ زما په ځان کې دی، جنت زما په ځان کې دی.

(۱) اتیان: زمور د لهجې ویوکی دی چې په دغو مانا و کارېږي؛ نابلد، نوی، ناخبره او ناپوه.

(۲)

پردي د نا پوهی لرم، تيارې د لويې لارې دي
حيلي او چلاکی لرم، لرمې دي بنامارې دي

تاييا چې قارونی لرم، لمبې راته بيدارې دي
چارې د ژبزی لرم، د ورور په نوم تيارې دي

کږې د زړه پورې لرم، کږې مې سمې چارې دي
لشي د خانخانی لرم، کپسي زما بېمارې دي

کپسي مې چې بېمارې دي، علت زما په خان کې دی
علت زما په خان کې دی، قيمت زما په خان کې دی

نفرت زما په خان کې دی، الفت زما په خان کې دی
دوزخ زما په خان کې دی، جنت زما په خان کې دی.

(۳)

نیشان مې شان په شان گوره، مجنون یمه لیلایمه
منصورد خپل دوران گوره، صوفي یمه ملامه

د راز عجیبه شان گوره، چې حضر(ع) یم موسی(ع) یمه
میخوارو ساقیجان گوره، مینا یمه، مینا یمه

مانبام د سحر خان گوره، چې نن پرون سبا یمه
دانا ساده نادان گوره، هم دا یمه هم دا یمه

هم دا یمه هم دا یمه، نوعیت زما په خان کې دی
نوعیت زما په خان کې دی، فطرت زما په خان کې دی

نفرت زما په خان کې دی، الفت زما په خان کې دی
دوزخ زما په خان کې دی، جنت زما په خان کې دی.

۱۳۸۴/۰۸/۱۱

د روژي مبارکې دېرشمه،
حیدرآباد / خوست.

نوی پاچا

پاچا راغی د "سرې آسپې" په گدی، کې
خان یې پتې دی د پردیو په شری، کې
خپل یې پلي خو سپاره یې ټول پردي دي
په لښکر کې یې څه بنځې څه سرې دي
اعلانونه د انصاف د عدل کېږي
وايي هر څه به په ناف د عدل کېږي
پاچا راغی پر گدی د پاچا کښېناست
گدی، څه چې پر پگری، د پاچا کښېناست
چې دربار یې دومره لږ څه برابر کړو
رادعوت یې ټول راعیت په یو خبر کړو
پاچا ونې لومړی، وغوښتې دربار ته
مشرتبوب چې خدای (ج) ورکړی و چنار ته
په دربار کې چنار پورته شو وینا کړي
چې خبر د قام په حال باندې پاچا کړي
لا تر اوسه چنار سپین نه و وهلی

پاچا ووې چې زه بنه يم پوهېدلی
مطلب دا دی چې ته غوږ شه زما وروره
او خبره ډېره نه اوږدوو نوره
موږ راوړی نن په پلان کې زلمیتوب دی
وخت راغلی په تا ډېر د بود اتوب دی
زموږ کار دی چې نیالگي په کار لگیا کړو
په کار پوی د کار سړي په کار لگیا کړو
د کیکر په مشرۍ کې به او سپرې
چې په مینه او په عدل وپوهېږي

☆ ☆ ☆
په دربار کې بیاد ژویو نوبت راغی
په دې ژویو کې پاچا د قوت راغی
مشرې که له فطرت ه د زمري وه
پاچا پته له گېدر سره یاري وه
د پاچا امر په دې ډول خرگند شو
گېدر سپین لباس په غاړه راخرگند شو
مشرې شوه د خپل قام ده پر غاړه
د زمري په گېده سپینه توره لاره

په دربار کې د مرغانو نوبت راغی
د شهباز وجود په رڼه راغی
د گوزار په اراده شو دا یې ووی
لر په ځان شو اداره شو بیا یې ووی
وې یې دا څنگه پاچا و پاچاهي ده
عجیبه دموکراسي د پلوماسي ده
د تپوس په مشرۍ کې نه او سپرم
زه شهباز یمه آزاد آزاد گرځېږم
د شهباز پردې خبره شور ماشور شو
د پاچا په مېلمنو باندې بل اور شو
پاچا غلې خوله نږدې کره خپل وزیر ته
وزیر پورته شولو لومې او زنځیر ته
د پاچا په مېلمنو کې یو مېلمه و
ته به وایې د پاچا د کور کوربه و
له وزیر نه یې هم لومه زنځیر واخیست
له پاچا نه یې هم چل او تدبیر واخیست
په خوږه خوږه شهباز ته ورنږدې شو
په پلمه پلمه شهباز ته ورنږدې شو

په ټپوس باندي يې غږ وکړو چې ژر شه
ته مې دوست ته مې ملگري د هنر شه
د شهباز وزري يې ژر په لومه بند کړل
د ټپوس ياران يې غږي د خپل گوند کړل

پاچاراغی د "سري آسيپي" په گډۍ کې
خان يې پتې دی د پرديو په شري کې
خپل يې پلي خو سپاره يې ټول پردي دي
په لښکر کې يې څه بنځي څه سري دي
نه پوهېږم چې دا څه ډول پاچادۍ؟
کار د چا وطن د چا او واک د چادۍ!

چې دنيا يې لېونۍ ده

(۱)

چې دنيا يې لېونۍ ده
تقضا د زندگۍ ده
په بدل کې د خواری، ده
يا پلودی يا ډوډۍ، ده
نه چې حوره بنا پېری، ده.
(۲)

چا ته لومه شي لېندی، شي
چا ته ورکه درخانی، شي
چا ته گرانه ناوکی، شي
چا ته غرد شیرینی، شي
د چا بنده په غړۍ، ده.
(۳)

څوک په بڼه د خپل نفس کړي
څوک په بڼه د هوس کړي
څوک بهر له "مخمس" (۱) کړي
څوک دننه په قفس کړي
په چا گرانه تر خدايي، ده.

۱۳۸۴/۰۹/۰۷

(۱) د سپېڅلي اسلام پنځو بنسټونو ته اشاره ده.

گني نشته سپين او تور

(۱)

د چا ژوند لکه گبین
د چا ژوند لکه گنډپر
د چا ژوند لکه رنډا
د چا ژوند د شپې په خپر
ژوند د هر سړي جدا
رنگ په رنگ او خپر په خپر.

(۲)

خوک همت کوي خوک نه
خوک مېړې شي خوک خرې
خوک د کور خوک د بېديا
خوک شي بسخه خوک سړې
خوک زرگی لري درياب
خوک زرگی لري گړی.

(۳)

خوک لگيا په محبت
خوک لگيا په اخ وډب

څوک بنده وي د پيسو
څوک بنده وي د خپل رب
څوک بر بنده لکه څاروی
څوک انسان وي مودب

(۴)

څوک نارې کړي له مستۍ
څوک ژړا کوي اخ اخ
څوک ځلا کړي لکه لمر
څوک شرمېږي په خپل مخ
څوک روان دی تر جنت
څوک روان دی تر دوزخ

(۵)

څوک چې نه ويني خپل يار
بل به څوک وي لا غريب
که مانا ده د جنت
خو وصال دی د حبيب

که مانا ده د دوزخ
خو قربت دی د رقیب

(۲)

دا خطا د مور و پلار
چې انسان شي دوزخي
دا رنځ د مور و پلار
چې انسان شي جنتي
گني نشته سپين او تور
ټول پيدا يوو ملکوتي.

۱۳۸۴/۰۹/۲۱

حیدرآباد

که مې زړه له چا نه بڼه شي

(۱)

ما وې څنگه به دې خپل کړم
چې په مینه دې زه بڼکل کړم

يو دې زړه ته رانېرېدې كړم
بل دې سترگو ته كجـل كړم

ستاله مخه وړېدلې
د نړۍ بـنـكـلا غـزل كړم

ته په مينه راته موسې
زه دې سترگو ته كتـل كړم

چې نړۍ رنـا رنـا شـي
چې د مخ خـراغ دې بل كړم

وې يې ډېر بـنـه دا به وـشـي!
ما وې كـلـه به دا وـشـي؟

(۲)

ما وې زه درپسې راغلم
په مزله درپسې راغلم

ته مې وينې لکه وينې
چې له زړه درپسې راغلم

کره په سترگو مې ته پورې
چې رانجه درپسې راغلم

په بېديا کې رانه ورک شوې
تر کاله درپسې راغلم

دا پوښتنه مگر وکره
چې په خه درپسې راغلم

وې يې ډېر بڼه دا به وشي!
ما وې کله به دا وشي؟

(۳)

ما وې سرمې له تاجار شه
هر نظر مې له تاجار شه

سرتر پایه زه دستایم
زړه ځیگر مې له تاجار شه

مانبامی مې له تاجار کړې
مازدیگر مې له تاجار شه

ډکه شپه له ستورو ډکه
سپین سحر مې له تاجار شه

ما وې تا چې پکې ستایم
دا هنر مې له تاجار شه

وې یې ډېر بڼه دا به وشي!
ما وې کله به دا وشي؟

(۴)

ما وې ځان مې درته راوړ
ډک جهان مې درته راوړ

ستا ديو نظر په بيه
سر سامان مې درته راوړ

تاله گرانه راته ويلى
په تاگران مې درته راوړ

که مې گل کړې ارمانونه
داغستان مې درته راوړ

ته مضمون د ميني را کړه
چې عنوان مې درته راوړ

وي يې ډېر بڼه دا به وشي!
ما وي کله به دا وشي؟

وي يې هله به دا وشي!
که مې زړه له چانه بڼه شي؟

۱۳۸۴/۰۹/۲۳

حيدرآباد

بنا مار د جينى پلار

لا ماشوم ده و پر ده ده

لا سپېڅلي پرې بڼه ده

اوس روانه ده دوزخ ته
خه چاره يې نيشته مخ ته
اوس کښي د اورد پاسه
د ظالم باباله لاسه
پلاري يې زوی د کاکا مړ کړو
بيا يې خان جرگې ته پر کړو
لور وره يې د تره زوی ته
گوره ورکړه هغې لوی ته
بل يې خو لاکه کلدارې
په دريم ورځ تيارې
د سرو وینو په بدل کې
تره ته ورکړې په اول کې
اوس د ورا نوبت رالاند شو
په جينی قیامت رالاند شو

د نکريزو شپه بېگاته
سره ډولۍ به وي سبا ته
ورځ چې تېره شوه ما بنام شو
د وړې جينی ناکام شو
چې همزولې يې وړې وې

له ما بنامه بعد ويدي وي
پرې راټولې مشرانې
مړې مړې او بنكې ترې روانې
چا يې زلفې سمولې
چا نكړيزې لگولې
خوب پرې راغې په سنگار كې
شوه ويده په دغه چار كې
چې سبا شو مور له خوابه
راييداره كړه بې تابه
خو چې مخ ته يې وړپام شو
داغ يې سور په مخ تر پام شو
مور يې بڼه شوه ورتنه خيره
عجيبه شوه ورتنه خيره

چې د شپې وه ژر بدلې
نيمه وينسه خوبولې
په نكړيزو سوک لړلې
دې په سترگو كې وهلې
د نكړيزو رنگ پرې بڼخ و

ته وا وينې د دې مخ و
ماسپېنين چې ډولۍ راغله
تبه سره په جينۍ راغله
ډولۍ نه وه بس بنامارو
دا بنامار د جينۍ پلارو
اوس نو ویر کوي په زړه کې
ځي د لوی بنامار په خوله کې
د دوزخ د لمبو کور ته
ژوندۍ درومي جينۍ گور ته.

۱۳۸۴/۱۰/۰۳

خو چې نه ور کېږي څه دي؟

ونې اور واخلي لمبې شي
څه لوگي شي څه اېرې شي
اېرې باد يوسي ذرې شي
اوبه گرمې شي توډې شي
د گازونو لارې دوې شي

تیره ماته په خټک شي
که خوګ لشکي ورته خک شي
نو په خپله به هک پک شي
پای به هر څه هر څه ورک شي
نه به پاتي د چاشک شي

خو چې نه ورکېږي څه دي؟
د گلرنگو گل کاته دي!
زه او ته دي بد او بڼه دي!
دا روحونه دي که څه دي!
چې په نام باندي د زړه دي!

حیدرآباد - ۱۳۸۴/۱۰/۰۷

پی خوله ماشوم

او

توره چورلکه

یوه شپه چې دوي بجې وې
د ټول کلي د بوي مړې وې
د سخت اوږي په موسم کې
زموږ کلي او په چم کې

يو د پي خولگي ماشوم و
د تمام جهان مفهوم و
له ادې سره په څنگ کې
ويده پروت و په فلنگ کې
په انگر کې يې فلنگ و
نه خطر و او نه جنگ و
يو ناخاپه غر لاره
تهه و لاره دنيا لاره
د ماشوم چيغار شو پورته
په ژړا ژړا شو مور ته

مور يې ونيوله کلکه
پاس پر کور يې وه چور لکه
وه چور لکه دو مړه ټيټه
چې ويشتي شوله په لټه^(۱)
مور يې ژر شوله بېداره
د ماشوم له دېر چيغاره
په چيغار چيغار سبا شو
په چيغار بېرته بېگا شو

پلاریې لار لوملاته
دم یې راوړلو بېگاته
موریې دم کړو ور په غاړه
په ورو ورو یې ژړا لاره
په سلگو سلگو سهار شو
د ماشوم زړگی قرار شو
یوه ورځ شوله دوې شپې شوې
پر ماشوم ډبرې ترخې شوې

(۱) لیته: زموږ په لهجه کې لوتې ته وايي.

هر یو سات مودی په غم کې
داسې حال مودی په چم کې
چې تویېږي وینه ډبره
له هر چا ده مینه هېره
رب دې خیرکړي نور به څه شي
د ساده به زړه اوبه شي.

۱۳۸۴/۱۰/۱۱

حیدرآباد

څوک ددې ټکو شاعر شو؟

تاته وگورم يو درد مې، په زرگي کې راپيدا شي
دلنډۍ پشانې فرد مې، په زرگي کې راپيدا شي
په وجود کې زما خپور شي، لکه وينه لکه مينه
زلزله راباندې راشي، سرتري پای مې خوځوينه
بې خبره قلم واخلم، د کاغذ پر سپينه ځمکه
کرونده د ټکو وکړم، ستوري راشي له فلکه
ددې ځمکې اوسيدونکي، بنکلي بنکلي خلک راشي
ددې پېښې نندارې ته، ډېر بناغلي خلک راشي
ته يې پته په زړه کې کښېښې، دوی زما په ننداره شي
چې زما په ننداره شي، دوی په خپله ننداره شي
اوس کوم درنه جانانه، دا ساده غوندي پوښتنه!
زه په دې کې يم حيرانه، چې له چا وکړم مننه؟
چې د ژوند په دې شېبه کې، څوک ددې ټکو شاعر شو؟
چې د ژوند په دې شېبه کې، څوک ددې ټکو ماهر شو؟

"سعود سید شاه" ته

زما وجود او زما خان سعوده
دومره په بره رانه مه خه کنه
ستا په سندرو کې مې ته وليدې
کوم خبره رانه مه خه کنه

تاد "حمزه" وینا ته غوږ ایښی دی
خکه د لمر په مانا ښه پوهېږې
ته د خوشال غونډې له قامه خبر
د لرو بر په مانا ښه پوهېږې

ته که په ښار کې بې کچکوله اوسې
خود "رحمان" په ملنګۍ کې غرقاب
ته لېون توب د لېونیو لړې
ته د "غني" غونډې خانۍ کې غرقاب

ته که درنگ و نور خبری کوی
ته درنگونو مانا بنه پیژنی
ته امکاناتو پسې نه گرخی بس
د امکاناتو دنیا بنه پیژنی

ته د جانان خوا ته نېردي ور درومي
ته آزادي له خپل وجوده غواړي
رقيب غماز دي پېژندلی دی خو
تل به طاقت له خپل معبوده غواړي

۱۳۸۵/۰۱/۱۲

حیدرآباد

انسانی قربانی

د جلیس په نوم سړی و په یو وخت کې
ډېر سخي او مېړنی و په یو وخت کې
د اوو زمنو پولار و مهربانه
ستر تاجر او ستر مالدار و مهربانه
څوک چې خدای (ج) ته ورنږدې وي او نېکان وي
را روانه پری لری د امتحان وي

د څلورو پرېښتو نه په اسمان کې
جبرائیل (ع) و مکائیل (ع) شوې په بیان کې
مکائیل (ع) پوښتنه وکړله نادره
او ځواب یې ترې نه وغوښت په ظاهره
د انسان تپوس یې وکړو په دې شان ته
جبرائیل (ع) یې غوږ نیولی و بیان ته

مکائیل (ع) وې چې په ځمکه کې انسان دی
نه پوهېږم چې بخیل که مهربان دی؟

زه خو وایم چې بخیل بخیل بخیل دی!
نه مې یار نه مې ملگری نه خلیل دی!

جبرائیل^(ع) بیا ورتنه وې چې راشه گوره
چې دې ځمکې ته ورکوز کړم زما وروره

بیا نو ځمکې ته را کوزې پرېښتې شوې
او زموږ په څېر یې هو بهو څېرې شوې
جبرائیل^(ع) د مسافر په نوم روان شو
د بېمار او د ضعیف انسان په شان شو
مکائیل^(ع) ورتنه طیب شو په یو ښار کې
د طیب پشانې ناست په انتظار کې
بل طیب په دغه ښار کې چېرته نه و
د بېمار په انتظار کې چېرته نه و

جبرائیل^(ع) چې د یو کلي په جومات کې
هله ناست و وږ ښاغلي په جومات کې
د وجود د بېماری شکایت وکړ
بیا یې جوخت د غریبې شکایت وکړ

ځان یې دوی ته مسافر و معرفي کړو
هر یو خوی یې د بېمار غوندې سړي کړو
په جومات کې خلک واړه پرې خپه شول

مهربانه عجيبه شول، عجيبه شول
بني پرېمانې اشرفي يې ورته راوړې
په بڅبنه په ډالۍ يې ورته راوړې
مسافر له اشرفيو نه منکر شو
له بخشش او له ډاليو نه منکر شو
ده غوښتنه د طبيب کره چې ما بوځي
او کپسه يې په ترتيب کره چې ما بوځي
ده په بنار کې ورته نوی طبيب وښود
د مرض لپاره روی^(۱) طبيب وښود
کليوال بي حده خوښ په دې طبيب شول
ډېر منونکي درحمان او د حبيب شول

مکائيل^(۲) په انتظار کې ورته ناست و
د طبيب په نوم په بنار کې ورته ناست و

(۱) روی: حریص، بد، سخت.

کليوالو بېمار وروستو طبيب ته
ټول حيران وو د بېمار غريب نصيب ته
چې طبيب ورته علاج په مينه وښود
خو علاج يې د انسان په وينه وښود

وي د داسې هلک خون ورتنه پکار دی
چې د شپږو ورونو غم پرده امبار دی
وي يې لار شئ دا ماشوم به ورتنه مړ کړئ
په سرو وینو يې بېمار واړه ککر کړئ
په چاره به يې غړی کړئ ورتنه غوڅه
خو چاره به بڼه تېره وي نه چې پخه
او ماشوم به د بابا په لاس مړ کېږي
هسې نه چې د بل چا په لاس مړ کېږي
له دې پرته که څه کېږي بڼه خبر شئ
ستاسې کار به نه جوړېږي بڼه خبر شئ

کلېوال په دې ماشوم پسې روان شول
گرځي گرځي په پوښتنه په گريان شول
له هر چا نه يې تپوس په لار کولو
يو سړي ورتنه په بنار کې وښودلو

وي يې ورشئ د اوو زمنو پلار دی
د جلیس په نوم يادېږي لوی مالدار دی
خو دا شپږ زمن يې پرلپسې مړه دي
نه پوهېږم چې مړه شوي ترې په څه دي

د قاسم په نوم بچی دی یو ورپاتې
په گلونو کې بیری دی یو ورپاتې

کلېوال په منډه ورغلل مالدار ته
د زوی مړي غمخېلي غریب پلار ته
سرتريايه یې کېسه ورته بیان کړه
او نسخه یې د طیب ورته عیان کړه
په ورو، ورو او بنکې روانې له جلیس شوې
په ژړا کې کېسې وړانې له جلیس شوې
بیایې وروسته ورته ووې چې سهي ده
خورضا مې د قاسم پکې شرطې ده
بله دا چې د قاسم یوه مور کی ده
د زمنو له غمونو لېونې ده

د دوی دواړو رضاتوب پکې ضرور دی
ما په سترگو دغه سوال درته منظور دی

کلېوالو چې قاسم کله خبر کړو
عجیبه وه قاسم واک ور لره ورکړو

بيايي مور په دې کپسه کړله خبره
چې توتته به دې بېلېرې له خېگره
مور غريبه يې په دې باندي رضا شوه
دغه پېښه هم ورپېښه له قضا شوه

د جلييس دغه اووم وړوکی زوی و
اوس يې خداي (ج) ورځني اخلي په دې پوی و
مکائيل (د) مهرباني د انسان گوري
په انسان کې قرباني د انسان گوري

جبرائيل (د) چې اوس په شکل د بيمار دی
د هلک ويني ته ناست په انتظار دی

کلېوالو چاره راوړله مالدار ته
چې غړی د زوی ورغوځه کړې سهار ته
بيا جلييس غړی ورغوځه د خپل زوی کړه
په کاسه کې يې سره وینه ورته توی کړه
مسافر ته يې کاسه کړله وروړاندي
سره د وینو يې تحفه کړله وروړاندي

مسافر دغه کاسه کړله قبوله
سره د وینو یې تحفه کړله قبوله
په مننه خوشالی ترې نه رخصت شو
د جلیس مقام د خدای (ج) په نزد اوچت شو

امتحان په امتحان کې داسې راغی
نوی شان په نوي شان کې داسې راغی

جبرائیل (ع) د مکائیل (ع) سره یوځای شو
د طبیب په نوم خلیل سره یوځای شو
د مرغانو په څېر وختل اسمان ته
په زاریو دواړه کښېناستل سبحان ته

د جلیس په باب یې ښکلې دعا وکړه
دې ښاغلیو ښه ښاغلي دعا وکړه
خدای (ج) قبوله هم د دوی دغه دعا کړه
دروازه یې د نعمت ورباندې واکړه

د جلیس په کور کې ویرلاد ماشوم و
څوک به څه وکړي تقدیر داد ماشوم و

لايبي مږي هدېرې ته نه و وړي
خو ترتيب يې د هرڅه و ورته کړي

امتحان په امتحان کې داسې راغی
نوی شان په نوي شان کې داسې راغی

جبرائیل^(ع) ومکائیل^(ع) يې درته راغلل
د انسان په شاني بېرته ورته راغلل
غږ يې وکړو چې موږ وږي مسافريو و
د ډوډۍ په انتظار کې برادريو و

چې جلیس کله راووته بهرته
مسافر وږي ولاړ و دده درته
بيا يې دواړه لاسنيولي بوتلل کورته
غږ يې وکړو د مړ شوي قاسم مورته
وي ډوډۍ ورته تياره که په بېرته
هله ژر شه هره چاره که په بېرته

دسترخوان يې برابر کړو بڼه په منډه
مسافرو ته جلیس په ویاله تنډه
مسافر چې دسترخوان ته په کتو شول
یو و بل ته په کتو په موسپدو شول
مکائیل^(ع) مهرباني د انسان گوري
په انسان کې قرباني د انسان گوري

بیا يې غر پر جلیس وکړ لو چې راشه
خدای^(ج) دستا شو ته د خدای^(ج) شوې په خدا شه
هله راشه چې ډوډی ته سره کښېنو
څنگ په څنگ چې خوشالی ته سره کښېنو

خو جلیس وې چې مې زړه نه ورته کېږي
او مړی مې په غړی کله تېرېږي
د قاسم په نوم بچی مې دی مړ شوی
په گلونو کې بېری مې دی مړ شوی
اخېري بچی مې دی و رانه مړ شو
زما روح زما زړگی و رانه مړ شو
شېبه وروسته جنازې ته روانېږو
خو په گډه هدېرې ته روانېږو

مسافرو بیان واورېد پښه غوږونو
لایې خولې وهلې نه وې په شخوندونو
د جلیس په کپسه پوی وولته اوله
خو کپسه یې تش له ده نه اورېدله
بیایې غږ پر قاسم وکړ لوجې راشه
راژوندی راته په حکم د الله شه

د قاسم مړی ژوندی شو په فلنگ کې
په ډوډۍ ورسره کښېناستو په څنگ کې

د جلیس له سترگو اوبنکې شوې روانې
د قاسم په هرکلي کې شوې پرېمانې

امتحان په امتحان کې داسې راغی
نوی شان په نوي شان کې داسې راغی

د جلیس هغه مړه شوي زمن خه وو!
د قاسم سره پوره پوره اووه وو!

بس په حکم د الله (ج) سره ژوندي شول
بس په حکم د الله (ج) سره سړي شول
پرېښتو په دسترخوان باندې راټول کړل
نوي ژوند په نوي شان باندې راټول کړل

مکائيل (ع) ته ورمالومه قرباني شوه
ورمالومه د انسان مهرباني شوه

له جلیسه مسافرو روخصت واخيست
پرېښتو په ښو خبرو روخصت واخيست

پر ښو خلکو وي د خدای (ج) امتحانونه
ډېرو، ډېرو قربان کړي دي ځانونه
قرباني د ابراهيم (ع) راته يادېږي
اسماعيل (ع) مې هم په سترگو کې غږېږي

په دې شانته مې اخير د دې بيان دى
انسانيت د سر په بيه هم ارزان دى.

۱۳۸۵/۰۵/۱۸

حيدرآباد

په نيمه شپه کې
د جانان سره
يو ځای شمه زه

زرگى ناولى كړي د غير فكر كولو باندي
هوا مرداره كړي د ساه په اخيستلو باندي
ستوري په كانو باندي ولي هم اېرې ورشينيدي
فلک ته گوري له نظره سرې لمبې ورشينيدي
مينه تربته كړي د كركې د خپسې په نوم
وېره خپره كړي د شيشكې د خپسې په نوم
ونې اړې كړي د لرگيو نه يې اور جوړوي

چېرته چې امن وي په هغه ځای کې شور جوړوي
سيپڅلې خاوره يې د پښو لاندې هم ورکه بنکاري
ځمکه ترډېره د مردارو اوبه ډکه بنکاري
په داسې وخت کې د جانان په لور مزل کومه
په داسې وخت کې د خپل ځان په لور مزل کومه
په نیمه شپه کې د جانان سره يو ځای شمه زه
په سپين سبا کې د خپل ځان سره يو ځای شمه زه.

۱۳۸۵/۰۸/۲۸

ځينې ملگري عجيبه کره کتنه کوي (۱)

(۱)

په لېوني مزاج راپورته شي شننه کوي
ځينې ملگري عجيبه کره کتنه کوي

لکه کارغه، د "غونبه" غږنه يې وپرېرېمه ډېر
د کور پر سر مې راتېرېږي ځان بنودنه کوي

لا يې سپنه راباندې يخه په ژوندیو نه ده
اوس مود مړو نوبت راغلی مړوژنه کوي

د تورې غسې غونډې راشي په تياره، تياره کې
په توره شپه کې د "خوشال" د هډ وېستنه کوي

نه مو غمخور شته نه مو کوم سپړی پوښتنه کوي
ځينې ملگري عجيبه کره کتنه کوي.

(۱): يو وخت د الفت مجلې په (تله) برخه کې د ځينو ليکوالو هڅه دا وه، چې د خوشال بابا^۱ نسب مغل ثابت کړي او ځينو نورو يې بيا په ځواب کې د طنز په ډول د رحمان بابا^۲ نسب عرب ښودلو نو د هغو ليکنو له لوستو وروسته دا نظم ليکل شوی.

(۲)

قلم راواخلي پر کاغذ باندې ليکل شروع کړي
پر دغه توره د ليکوالو قتلول شروع کړي

د زهرو غشي د شربت په رنگ کې رنگ کړي ورته
د کاږبانو لېنده وکارې ويشتل شروع کړي

د باباگانو شاعرانو له نسيبه منکر
لکه لمانځه کې چې سندرې او غزل شروع کړي

په سپين لباس کې د تحقيق وي په تکذيب کې مصروف
لکه پردی مُلا په دين کې لاسوهنه کوي

د خدای (ج) په وړاندې بڼه پوره سرغړونه کوي
ځينې ملکري عجيبه کره کتنه کوي.

(۳)

له لري لري نه نقاد راپسي کورته راغی
لکه غمونه او فرياد راپسي کورته راغی

که له اسمانه مرسته راشي گني نشته چاره
شیطان غماز رقيب نابنادر راپسي کورته راغی

د خپلواکۍ فکر مو آن راته په سر کې وژني
سالارد ظلم استبداد راپسي کورته راغی

په خپل تحقیق سره یې ځان کړلو د نورو حساب
د بل په رنگ د بل په بڼه کې خپرښه کوي

دغه مسرې ورته ساده له سوي زړه نه کوي
ځینې ملگري عجیبه کره کتنه کوي.

حیدرآباد/خوست
۱۳۸۲/۰۲/۱۹

انسان

او

قانون

له اوله چې انسان دی پیدا شوی
له اوله په یو شان دی پیدا شوی
د انسان د شان لپاره په یو شان کې
د قانون تشه راغلي په انسان کې
د دې تشې ډکونه په اقرار شي
په اقرار شي په گفتار او په کردار شي
په اقرار او په گفتار کې بریالی دی

فرق يې نشته که خوک بنځه که سړی دی
خو ملاماتی په کردار کې پاتې شوی
د ژوندون په دغه چار کې پاتې شوی
په دې لړ کې یو قانون د یو پاچا و
یو پاچا داسې پاچا چې د هر چا و
د انسان د ځنا ورو د پریانو
د اوبو و د هـ و او د مرغـانو

د هر چا حبسه مالومه په قانون کې
پابندی ورباندې نه وه په ژوندون کې
په هوا به تخت روان د دې پاچا و
که زمان و که مکان د دې پاچا و
په څه شان به له خپل ربه پوهېدلو
د هر څه سره په ژبه پوهېدلو
په خپل ځان یې هم قانون و پلې کړی
په دې شان یې ټول ژوندون و بنکلی کړی
د هر چا لاره مالومه په قانون کې
څه مشکل به چېرته نه و په ژوندون کې
په قانون کې د بنکاري سړي لپاره
و و راغلي، که کولـه یـې دا چاره

د ښکاري په نوم جامې به يې په تن وي
د ښکارزنو علامې به يې په تن وي
په قانون کې وې د ښکار جامې مالومې
په يورنگ د دغې کار جامې مالومې
چې ښکاري سړی څارويو ته معلوم وي
چې ښکاري سړی مرغيو ته معلوم وي

خو ښکاري به چې د ښکار جامو کې ووت
په خپل کار پسې د کار جامو کې ووت
تر ماښامه به يې لښکي ښکار وکړي
له ناکامه به يې لښکي ښکار وکړي
څه وخت وروسته يې د ښکار جامې کړې تويې
په دې شان يې د وقار جامې کړې تويې
پس له دې به په عادي جامو کې تللو
په تگۍ به يې پرېمانه ښکار کولو
خو په ښکار کې به يې هېڅ برکت نه و
په داکار کې به يې هېڅ برکت نه و
انسانيت يې په دې کار سره معدوم شو
د فطرت د محکمې لخوا محکوم شو
که لږ فکر د انسان په اړه وکړې
او حساب يې د تاوان په اړه وکړې

په جنت کې چې آدم (ع) و خطا شوی
له قانونه بڼه مخکم و خطا شوی
له قانونه چې آدم (ع) کله خطا شو
له آرامه له سکونه هم وریا شو.

۱۳۹۱/۰۱/۱۹

حیدرآباد

ولسمشر ته

زه ولس یم ته مو مشرد هېواد یې
زه په خدای (ج) خو ته په ماباندې آباد یې
ته که بنکلی یې خو بنکلی په ولس یې
گني پرته له ولسه خو یو کس یې
ته که نه وي خو ولس به خامخا وي
چې مو مشر شي یو کس به خامخا وي
په ولس کې له ولسه ولسمشر
وي خبر له خپل ولسه ولسمشر
چې خبر وي له ولسه خو پاچا وي
په ولس کې له ولسه د هر چا وي
ته خبر یې او که نه یې راته وایه
که خبر یې نو خبر یې تر کوم ځایه
که خبر یې نو بیا ولې داسې گونگ یې؟
د ولس له خدمتونو نه په څنگ یې!

که خبر نه یې نو غوږ شه چې خبر شي
په خدمت کې د ولس به معتبر شي

په ولس دې ده وباد لوږې گډه
ته یې نه وینې؟ بلاد لوږې گډه!
یو سړی چې یې بچی له لوږې خرڅ کړو
په دې شان یې خپل زرگی له لوږې خرڅ کړو
په ولس دې ناروغۍ دي گډې شوې
خو بلاوي لېونۍ دي گډې شوې
دا بلاوي زموږ لور ته هم راغلي
زموږ کلي زموږ کور ته هم راغلي
په هېواد کې چې علاج د بلانه و
په سهې مانا کې جاج د بلانه و
نو مجبور شولو چې لاړ شو پېښور ته
هلته کېنو یو ښاغلي شان ډاکټر ته
چې تر گرمې پورې لاړو سراچه کې
زړه مې خرڅ شوله گردونه په سینه کې
بیا نو هلته فلنگ کوچ ته شوو ورپورته
د پولیسو فلنگ کوچ ته شوو ورپورته

شو و روان په گورگوری، خو تر کوهاته
په دُعا او په زاری، خو تر کوهاته

له کوهاته چې روان شوو نظامپور ته
درنځونو بلا کلکه شوه رنځور ته
ځای په ځای مو پېسې ورکړې هر پټک ته
چې ما بنام شو نږدې شوې وو اټک ته
له اټکه د نوبسار په لور روان شوو
بې حساب په دې لاره کې ستومان شوو
ماخوستن چې پېښور ته شوو دننه
په ځان پوی نه شوو چې چرته شوو دننه
ته خبر یې او که نه یې ولسمشره؟
چې ته وین یې که ویده یې ولسمشره!
د خوشال (ح) او د رحمان بابا (ح) په کور کې
لکه مړي دهندوانو په سره اور کې
پټ په پټه گرځېدلو پېښور کې
ځای پر ځای یې شو کولو پېښور کې.

۱۳۹۰/۱۰/۰۴

دوشنبه

حیات آباد کمپلېکس روغتون/ پېښور.

محمد ولي جان مقبول مې د تنکی ځوانی وختونو ملگری و. ډېر دروند او د ځانگړي استعداد لرونکی ځوان، شاعر او د میرانشاه له گورنمنت های سکول څخه یې د بري سند ترلاسه کړی و.

شعر یې روماني خو یو نیم بیت یې حماسي رنگ هم لري. په اصل کې د پکتیا د سید کرم اوسیدونکی و. مگر لاتراوسه د میرانشاه په درگې منډې یې کې او سېدل له بده مرغه د روژې مبارکې په نه ویشتمه د پلار له خولې خبر شوم چې مقبول سهار مهال په میرانشاه بازار کې دخپل دوکان دروازه خلاصوله خو دروازه شارپ یا برېښنا شوې وه نو دی یې ونيو او په همهغه ځای کې یې ساه ورکړه، الله دې رحم ورباندې وکړي، امین. غم او درد یې لاندې مرثیه راباندې وویله

مقبول ځوانیمرگ ته !

چې خبر شومه له پلاره په دې پېښه
زړه دې سم رانه بهر کړو د مرگ نېښه
یار مې و مړ د برېښنا له سخته برېښه
ته پرې ورشه د سبا باده الوېښه.

له همزولو نه یې دنگه ځواني لاره
په رنگونو کې او برنگه ځواني لاره
توره سپینه غنمرنگه ځواني لاره

ډېر افسوس دی څنگه څنگه ځواني لاره.

د ځويونو له امله چې سلطان و
زمانې ته د رڼو او بو وجدان و
هم د کور و هم د کلي هم د ځان و
د ملگرو په ټولي کې به روان و.

اوس به لرې له ملگرو نه د پره وي
د ملگرو اندېښنه به ورسره وي
څوک به څه وکړي چې وخت د چاپوره وي
خداى (ج) دې وکړي چې د خولې خوند يې بوره وي.

تېرېدنه له نړۍ نه يو معمول دی
څوک به پاتې شي؟ چې تلې ترې رسول (ص) دی
مرگ راغلی په دنيا کې خود شمول دی
بريالی به هغه څوک وي چې مقبول دی.

۱۳۹۷-۵/۲۷

نه ويستمه روژه/خوست ښار

هر وخت د کلي ننداره کومه

د کلي خلک مې پوښنه کوي
وايي چې کوم طرف ته تلی سړی
زموږ له لارې نه بې لارې دی اوس
زموږ د کلي دا ښاغلی سړی

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
وايي چې څه شو دا په کومه لارو
معلومه لاره يې راپرېښودله
په تپه توره نامعلومه لارو

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
وايي چې څنگه د پردو شورانه
زموږ کپسې يې هېرې کړې دي اوس
د نورو نورو په کپسو شورانه

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
پوښتنه بڼه ده چې ثواب دی پکې
خوزه په دې کلي کې څه وکړمه
چې ژوند کول گوره غذاب دی پکې

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
خو ته خبر يې چې دا ښکلی کلی
په کومه لاره چې مزلونه کوي
په کومه لاره چې وتلی کلی

په دغه لاره يې ازغي کرلي
په دغه لاره کې بمونه ښخ دي
په دغه لاره کې ښيښې ښيندلې
په دغه لاره کې سرونه ښخ دي

په دغه لاره کې ابلیس ولاړ دی
په دغه لاره کې لښکرې دده
په دغه لاره کې نیستی ولاړه
په دغه لاره کې کوډگرې دده

په دغه لاره کې رنځونه د زړه
یا به کینه یا به ریا وي د چا
یا په گمان او یا په بخل ککړ
خو داسې نه چې ملریا وي د چا

په دغه لاره بلاگانې راځي
پر چا وي مېلېږن پاکستان لیکلی
پر چا افساف په غټو غټو ټکو
تش پر تندي یې وي انسان لیکلی

د کلي خلک مې پوښتنه کوي
وايي چې لري له مورې تلې تلې
په دغه چم کې دلته نشته سړي
له نرخ او کلي نه وتلې تلې

د کلي خلکو ته به تلې ښکارم
خوزه د خړې غونډۍ سر کې ناست يم
هر وخت د کلي ننداره کومه
د لورې لورې غونډۍ سر کې ناست يم.

۱۳۹۷-۰۲-۰۱

کوچني اختر
حيدرآباد/خوست

عقیده

وهابي:

بي له دي چي محمد (ص) د خدای (ج) بنده دی
بل یو فکر په دي برخه کې گنده دی

محمد (ص) چي و ژوندی خو پیغمبرو!
نور انیت به پکې څه وي؟ چي بشرو!

محمد (ص) راته راوړی یو قرآن دی
له دي پرته خو زموږ په څېر انسان دی

شرک روان پر مقبره د محمد (ص) دی
چا جوړ کړی بي جوازه پرې گنبد دی

بل په دین کې مذاهبتو ته ځای نه شته
واسطه هم بي له خدایه د خدای (ج) نه شته.

بريلي:

محمد (ص) چي زما روح دی زما خان دی
محمد (ص) له خپله خانه پر ما گران دی

محمد (ص) په دې نړۍ کې هم گرځېږي
د لمانځه په مخته صف کې حاضرېږي

محمد (ص) له پرېښتو نه چې بهتر دی
بیا خو خود په گرځېدلو مقدر دی

محمد (ص) د خدای (ج) ولي د خدای (ج) نبي دی
محمد (ص) که په څېره کې د سپرې دی

خو د خدای (ج) په عادتونو مهذب دی
محمد (ص) په حقیقت کې لکه رب دی.

صوفي:

محمد (ص) د خدای (ج) له نوره پیدا شوی
محمد (ص) د خدای (ج) په نوردی صفا شوی

محمد (ص) په حقیقت کې د خدای (ج) نوردی
خو تعریف د دغې ټکي ډېر مستوردی

محمد (ص) خیرالبشر دی پیغمبر دی
محمد (ص) مې د زړه سردی پیغمبر دی

محمد (ص) چې مقتدا دی د نبیانو
مجتبی دی مجتبی دی د ولیانو

امتی د محمد (ص)، بنده د حق یم
بس چې حق یمه خو حق یمه چې حق یم

ولس:

نه مې پوهه نه مې عقل دومره ډېر دی
نه مې ذهن رسيدل زور په زېر دی

يو مې خدای (ج) يو مې کتاب يو مې رسول و
هر يو کار مې د مقبول نبی قبول و

خو د مصر وهاييانو وهايي کړم
د عراق صوفي په يو نظر صوفي کړم

بل د بريليي پاکستان په لاره لارم
اوس په چينغو چينغو ژارم لاره غوارم

نه د دين نه د دنيا نه د مولا شوم
يو صورت وم خو جدا جدا جدا شوم

۱۳۹۲/۰۵/۱۳

۲۷ پېښمی

حیدرآباد

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**